

2022-23 навчальний рік

МІ ГІМНАЗІЯ 315

Навчатися очно чи дистанційно?

В Україні добіг кінця перший воєнний навчальний рік. Багато питань перед нами було поставлено щодо того, як забезпечити доступ до середньої освіти в умовах війни? Як знайти ті оптимальні шляхи задоволення потреб у відновленні цього доступу залежно від масштабу та характеру впливу, зумовленого війною? Гімназія №315 намагалася всі ці питання вирішити. Що ж із цього вийшло?

Напередодні вересня у соціальних мережах розгорнулися справжні баталії. Батьки учнів критикували рішення організації очного навчання за наявності перевірених укриттів через постійну небезпеку ракетних обстрілів усієї території нашої держави. Батькам дали вибір – навчати дітей онлайн, водити до школи або взагалі обрати екстернатну чи сімейну форми навчання. Такий делікатний підхід мав задовольнити всіх учасників освітнього процесу.

І які підсумки ми сьогодні маємо? Звичайно, дистанційне навчання не замінить очного. І це можна чітко проаналізувати, враховуючи результати НМТ і порівнюючи їх у дітей, які навчалися за різними формами. Але, попри все, ніхто не міг подумати, що онлайн навчання стане справжньою панацеєю після початку військової агресії, адже мільйони українців, як діти, так і вчителі, роз'їхалися по різних куточках України й світу, тож уроки через інтернет стали запорукою хоч якоїсь стабільності.

Деякі батьки, які вагалися щодо очного навчання та спочатку обрали онлайн, змінили свою думку, побачивши, що процес у школах іде та багато дітей відвідує шкільні класи. Адже перебування дітей під контролем учителів у шкільному укритті є безпечним для учнів, які,

наприклад, залишилися самі вдома або просто не мають свого укриття. Будемо чесними: далеко не всі сумлінно спускаються до бомбосховища з багатоповерхівок під час чергової повітряної атаки.

Усім українцям зараз важко, та ми не маємо права зневіритися на злісну радість нашому ворогу. Бездоганного навчання у воєнний час не варто чекати, але найголовніше зараз – зберегти життя і здоров'я всіх нас.

Після перемоги все надолужимо, а зараз слід навчатися, використовуючи ті можливості, які наразі доступні.

*Олександр Бірюк,
директор гімназії №315*

Ми в ЮНЕСКО

ЮНЕСКО (UNESCO) – Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури. Це міжнародна міжурядова організація, спеціалізована установа ООН. Статут ЮНЕСКО набув чинності 4 листопада 1946 року. Штаб-квартира Організації розташована в Парижі (Франція).

Основна мета ЮНЕСКО полягає в тому, щоб сприяти зміцненню миру і безпеки шляхом розширення співробітництва народів у галузі освіти, науки та культури в інтересах забезпечення всебічної поваги, справедливості, законності, прав і свобод людини без поділу на расу, стать, мову та релігію. Отже, місія ЮНЕСКО – створення гуманітарних підвалин всеохоплюючої системи міжнародної безпеки та стабільності.

11 500 шкіл зі 182 країн світу утворюють МАШ – мережу асоційованих шкіл ЮНЕСКО. Гімназія 315 долучилася до мережі у 2012 році і з тих пір постійно бере участь у заходах МАШ.

У 2023 році учні гімназії стали учасниками міжнародного творчого конкурсу «Молодь за мир», організаторами якого є компанія France Télévisions та ЮНЕСКО. Міжнародний конкурс має на меті сприяти розвитку культури миру серед молоді шляхом створення та розширення культурного розмаїття. Ініціаторкою конкурсу є Марина Пікассо, онука знаменитого художника. Теми творчих конкурсів «Мистецтво за мир» і «Жити у мирі» зацікавили як старшоклас-

ників, так і молодших школярів. Під керівництвом своєї вчительки Єфросинії Василівни Бейліної учні 11-А класу записали пісню. Автором слів стала Вероніка Зибелева, а музику написали Богдан Слободяник, Андрій Столпаков і Назар Ключкович.

Учні 5-Д й 5-Г класів зняли відеоролики на тему миру. Режисерами та акторами стали Вероніка Веретеннікова, Єва Будікова й Аня Охонько (5-Д клас), Катерина Гайдамак, Віра Лук і Віка Грабовська (5-Г клас).

Бажаємо всім учасникам перемоги в конкурсі, результати якого будуть оприлюднені 21 вересня 2023 року в Міжнародний день миру, а нам усім – якнайшвидшої Перемоги та миру!

Слова до пісні на конкурс ЮНЕСКО «Молодь за мир»

Сирена замість співу солов'їв,
і молодість проведена в підвалі.
За скільки ще загублених життів
Блищатимуть на грудях в вас медалі?

І скільки ще я покидатиму свій дім,
Наївно вірячи, що це востаннє?
Коли нарешті я почую грім,
А не гармат тих вибухи запальні?

Я не просила вас про порятунок,
Я не просила руйнувати щент міста.
І скільки ще ви цих гірких пігулок
Покладете народу у уста?

Але я знаю – Україна є,
І буде воля, правда та свобода.
Я знаю – Україна є,
Бо в пращурах у нас кипить козацька врода.

Siren's song instead of nightingales
Youth spent in basements, hope now fails
How many more lives lost in vain
Medals on chests, still they remain

How much longer must we go on this way
Naively believing it's our last day
When will thunder replace the sound of war
And peace at last come to our door

No one asked for salvation or destruction
But we're given bitter pills, no reduction
How much more must the people bear
Before they break and no longer care

But I know Ukraine exists, we have our pride
Freedom, truth, and liberty on our side
Our Cossack spirit boils within our blood
We will survive, through the fire and the flood.

*Вероніка Зибелева,
учениця 11-А класу*

Перший крок у самостійне життя

Перший клас – це перший крок на шляху самостійності, випробувань і чогось нового. У першому класі дітей знайомлять зі школою, процесом навчання, основами самостійності, закладають уміння та бажання вчитися, пізнавати світ і себе в ньому.

На жаль, для наших дітей, як і для тисяч маленьких українців, він не був легким і безтурботним, як хотілося б. Цей перший крок у самостійне життя, назустріч новим відкриттям міцно переплівся з величезною трагедією – війною. Діти мали йти до школи, почути перший дзвінок, знайти нових друзів, розгорнути підручники. Натомість тисячі дітей уперше зустрілися з руйнівною хвилею війни, із пострілами та вибухами, із повітряними тривогами та з життям у суцільній темряві.

Через це багато мам із дітьми були змушені покинути рідний Київ.

Від'їжджаючи, ми не знали, коли та й чи взагалі повернемося додому.

Дуже сумували за рідними, дітям не вистачало однолітків, з якими можна бавитися, спілкуючись своєю мовою, за тим, що ми звикли називати «домівкою». Саме тому ми повернулися, щоб розпочати перший навчальний рік у рідному Києві. І були безмежно щасливі, прийнявши таке рішення, хоча далось воно нам дуже непросто.

Коли діти побачили свою першу вчительку, своїх однолітків, вони відчували себе вільними, і головне – вдома.

Нашим діткам лише по 7-8 років, а вони вже розуміють, хто подарував нам цю змогу – крокувати з квітами до школи, міцно взявши тата й маму за руки. Вони ще такі маленькі, але вже з такими дорослими поглядами і розумінням, за що ми боремося.

Любов українців до своєї Батьківщини безмежна, вона вражає та надихає весь світ. Попри очевидні проблеми через війну, діти ходять до школи з радістю. Навіть бомбосховище для них уже не здається таким страшним, адже поруч їхня вчителька й однокласники. Дуже часто вони телефонують батькам і просять залишити їх із дітками після уроків хоча б на годинку. Там вони розважаються, виконують домашні завдання, спілкуються та весело проводять час разом.

Ми вдячні гімназії №315 й учителям за те, що наші діти адаптувалися до ситуації, навчилися працювати та дружити. Звичайно, як і всім батькам, нам би хотілося, щоб такі вміння з'являлися не за таких умов, але так уже склалося, що саме ці діти – це нова сторінка та майбутнє вільної України. Це саме те покоління, яке буде будувати могутню та незалежну країну.

Юлія Мартиненко,
1-А клас

До нових знань і відкриттів

Мій дорогий перший класе!

Ваші щирі посмішки й очі з іскорками цікавості дають мені велику надію, що наш із вами шлях буде сповнений добрих пригод і досягнень!

Ваші батьки з любов'ю виховували вас удома. Коли ви прийдете до школи, ця любов буде тільки зростати, бо ми стаємо однією великою родиною! Ви скоро відчуєте тепло та підтримку ваших шкільних друзів і старших товаришів!

Я допоможу вам відкрити нові вміння, знання, навички, ви зрозумієте, що кожен із вас може бути трішечки чарівником, якому підкоряється багато наук і нових відкриттів!

Життя в нашому класі будуть завжди охороняти доброзичливі феї: дружба, взаємоповага та щира допомога. Кожен із вас – ніби особливий вогник, тож, об'єднавшись, ми створимо велике тепле сяйво – наш дружний 1-Б клас! Вітаю вас, мої любі! Успіхів вам у найскравішій пригоді життя!

Ірина Гнідобор,
класний керівник 1-Б класу

Навчаємося та розвиваємося в умовах війни

Минає складний навчальний рік. Чимало довелося пережити першокласникам цього року. Та, попри все, освітній процес триває, діти намагаються адаптуватися до нових умов і вперто здобувати знання. Про те, як їм це вдається та з якими труднощами зіштовхуються діти, розповім більш детально.

Тільки на вивченні шкільної програми наші діти не зупиняються. Вони займаються в шкільних гуртках, а також відвідують заняття поза школою. Ось, наприклад, Чикунова Вероніка займається бальними танцями та грає в шахи. Нещодавно вона брала участь у змаганнях із шахів, де виборувала свої перші відзнаки та отримала 4 розряд.

Чого тільки не траплялося під час занять! От хоча б відсутність світла. Чим себе зайняти, коли немає світла? Дамір Бікмухаметов знайшов для себе відповідь на це питання. Він до нестями закоханий у верхову їзду. Увесь свій вільний час Дамір проводить на стайні. Він дбає, вичісує, годує, сідає та виводить на прогулянку свого друга. Це дуже відволікає від війни та допомагає поліпшити настрій.

Настрій... Упродовж цього року яким він тільки не був. Але ми всі намагаємося жити далі й займатися улюбленими справами. Так, Сліпич Крістіна не полишила свої тренування з чирлідінгу. А наприкінці року навіть виборола звання чемпіонки України в сольній категорії. Під час змагань не обійшлося без повітряної тривоги та на деякий час довелося їх призупинити – таке наше сьогодні. Та ми не опускаємо руки й рухаємося вперед.

Скорик Марія встигає водночас вчитися малювати, танцювати Jazz Funk і грати на фортепіано. Хіба це не чудово? Можливо, колись, після війни, ми зберемося в шкільній актовій залі, щоб почути, як грає Марічка.

Війна вплинула на всі сфери нашого життя. Ми стаємо більш сильними та витривалими. А найкращий спосіб зміцнити тіло й дух знає Капраленко Павло. Займаючись кіокушинкай-карате протягом трьох років, він продовжує тренуватися навіть під час війни та здобуває свої перші нагороди.

А ось наші дівчатка Книш Агнія та Галичина Євгенія – юні спортсменки-гімнастки. Євгенія займається у школі спортивної гімнастики Стелли Захарової, а Агнія займається художньою гімнастикою у Школі гімнастики Дерюгіних і посідає призові місця на різних чемпіонатах.

Звичайно, без допомоги батьків нічого цього не було б. Адже одне із головних завдань батьків – розгледіти, у чому саме талант їхніх дітей, і допомогти його розвинути.

Мама Стус Олександри ще змалечку розгледіла в Саші цікавість до води. Відтоді вони відвідують заняття з плавання. А віднедавна Саша почала також займатись танцями. Спочатку пандемія, зараз війна, але заняття займають свою частинку у житті маленької Саші, попри всі ці обставини!

Скільки в нас талановитих дітей! Із них б'є потужний струмінь невичерпної енергії, яка заряджає всіх навколо. А ще всі наші діти – чудові актори, які в стінах рідної школи розкривають свої таланти – співають, танцюють, декламують. І наше перше шкільне свято «Ми віднині першачки», у якому кожен отримав свою роль, тому доказ.

Ми всі опинилися в складному становищі, де кожен шукає власні шляхи. Заняття, тренування, школа... Це все

не просто. А додайте до цього повітряні тривоги, ракетні обстріли, відключення світла, дистанційне навчання – це реалії, у яких живуть та навчаються всі діти України. Але школярі прагнуть вчитися та розвиватися. Придивившись до кожного і кожної, можемо побачити нестримну силу волі! У дитині, яка чекає в бомбосховищі, коли закінчиться повітряна тривога, щоб продовжити займатися улюбленою справою. У кожному з батьків, які щоранку збирають і перевіряють тривожну торбинку, відганяючи страшні думки. У кожному з учителів, які, попри всі обставини, чекають на своїх учнів і учениць у школах. І, звісно ж, у кожній героїні, який боронить Україну. Завдяки нашим героям є ми. Ми разом. Ми – українці! Дякуємо ЗСУ! Слава Героям! Слава Україні!

*Ірина Сліпич,
мама учениці 1-В класу*

Усі ми родом із дитинства

Флешмоб до Міжнародного дня захисту дітей – це важливий захід, який відзначається 1 червня. Цей день – ще одна нагода підняти питання щодо захисту прав дітей. Адже це свято не лише про веселощі та розваги, але й про безпеку дітей у суспільстві.

Флешмоб – це чудова можливість нагадати, що всі ми діти, показати взаємодію між старшими та молодшими, а також залучити дітей до веселощів і розрадити їх у непростий час невеликим символічним заходом, який перетворює нас усіх на команду. Кожен учасник у флешмобі є частинкою чогось більшого, що й робить нас командою. Учні навчаються взаємодіяти гуртом, а в підсумку виходить гармонійний виступ завдяки кожному, хто бере участь. Такі заходи створюють спогади нашої гімназії та є хорошим нагадуванням про важливе для всіх свято. Ця подія відкладається у пам'яті кожного й дарує посмішку при думці про неї.

Зараз особливо важливо дбати про захист дітей та радувати їх такими невеликими святкуваннями. Такі події наповнюють шкільну рутину яскравими спогадами.

*Арсеній Бережнюк,
президент гімназії*

Молодь – майбутнє України!

Учителі й учні нашої гімназії завжди займали активну громадянську позицію, долучаючись до різних благодійних акцій та беручи активну участь у заходах, де можна окреслити плани подальших дій та поділитися своїми думками з приводу нагальних питань сьогодення. Саме така подія відбулася в гімназії 315 наприкінці 2022 року. Завдяки зусиллям адміністрації гімназії та ініціативі викладача французької мови Бейліної Єфросинії Василівни відбулася зустріч-диспут старшокласників із заступником Постійного представника Програми розвитку ООН (ПРООН) в Україні Христофором Політісом.

У своєму зверненні до гімназистів пан Політіс наголосив, що молоді люди мають потенціал стати майбутніми лідерами своєї країни. Своєю працею вони сприятимуть досягненню Цілей сталого розвитку та відіграватимуть важливу роль у відновленні та процвітанні України. Під час дискусії учні активно ставили питання та брали участь в їх обговоренні. Водночас вони мали змогу на практиці застосувати свої знання, спілкуючись із гостем англійською та французькою мовами.

*Людмила Гончарова,
заступник директора*

Вас вітає 1-Г клас!

Перший клас, перший клас!
 Поєднала школа нас!
 Разом хлопці та дівчата вчаться дружно повсякчас!
 Ми у школі вже прижились, правил добрих ми навчилися!

Нас не можна роз'єднати, ми тепер – одна сім'я!
 Дружбу будемо плекати, щоб були ми, як рідня!
 Ми веселі та кмітливі.
 Працьовиті та сміливі.

Разом ми навчаємось, нових знань здобуваємо.
 Є у класі в нас біляві, чорнобриві та русяві.
 Є великі та малі.
 Є спокійні та шумні.
 Є мрійливі й балакучі.
 Ось такі ми, любі друзі!

Яна Труш,
 класний керівник 1-Г класу

2-A Form. Together we are a force!

Разом ми – сила!

Думаю, цей навчальний рік можна намалювати у вигляді мапи. Мапи, яка змінювалася для нашого 2-А класу кожного сезону. Хоча, ні, кожного місяця.

Польща, Великобританія, Німеччина, Іспанія, Румунія і навіть далека Америка – усе це країни, які прихистили наших однокласників у цей важкий воєнний час. Але думки кожного з них були з нами в Україні, у нашій школі, у нашому класі. І ниточкою зв'язку був наш невеличкий ноутбук. Тут ми святкували, обговорювали важливі питання, тут були наші спільні справи.

А справ було багато!

Ми разом малювали голубів і листівки воїнам. Вирізали незабудки в пам'ять про ті страшні часи, коли голодом морили всю Україну. Клеїли свічки на Різдво і дружно зустрічали святого Миколая.

А ще цього року ми брали участь у спортивних змаганнях. То була велика радість! Дуже добре впоралася із випробуваннями наша команда і не менш успішно показала себе група підтримки.

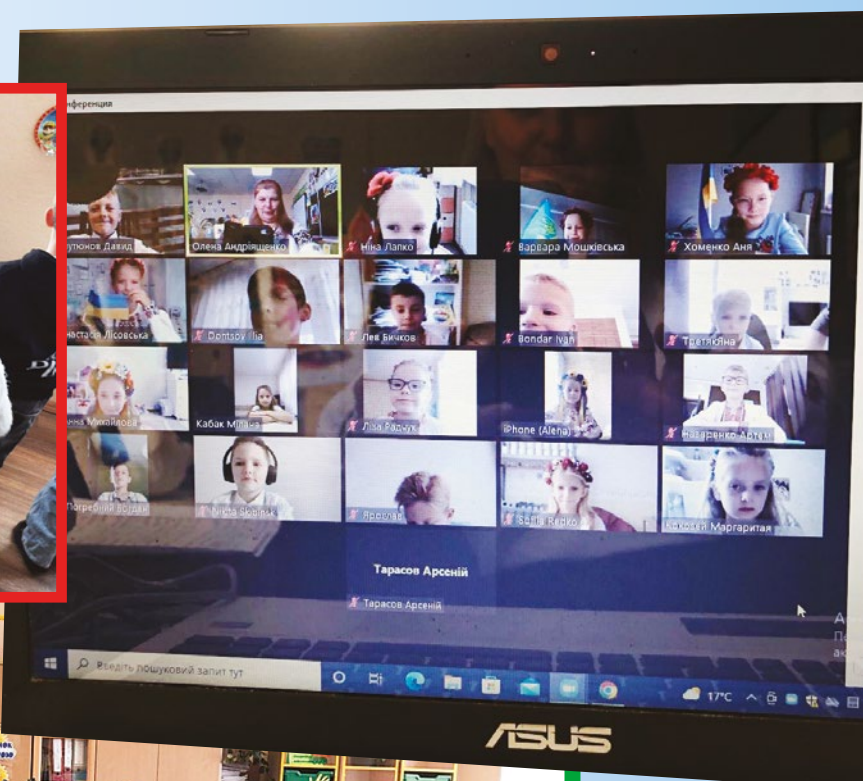
На завершення зимових свят дружно святкували Масницю. Кожен частував усіх круглими, як сонце, млинцями: солодкими і солоними, тими, що пекли з мамами, бабусями і навіть татами. Дехто, щоправда, проспав момент випікання млинців, але дуже вдало прорекламував те, що напекла мама!

А потім, у різних куточках світу, із задоволенням дивилися найкращий український мультфільм «Мавка. Лісова пісня». Дивилися і надсилали малюнки на нашу чудову виставку «Мапа нашого класу».

І гордість переповнювала нас за наш клас, нашу школу, нашу країну.

Разом ми – сила!

*Олена Андріяченко,
класний керівник 2-А класу*

ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА

Інклюзивне навчання – тема, з якої «Нова українська школа» отримує чи не найбільше запитань. Що ж це за навчання?

Інклюзивна форма навчання давно вже стала нормою в усіх цивілізованих країнах світу. Вона виникла в 70-х роках минулого століття в Західній Європі, а досягла найбільшого розвитку в 90-х роках. Для України інклюзивна освіта – це явище нове і, на жаль, необхідне, оскільки з кожним роком кількість дітей, які потребують корекційного навчання, неухильно росте.

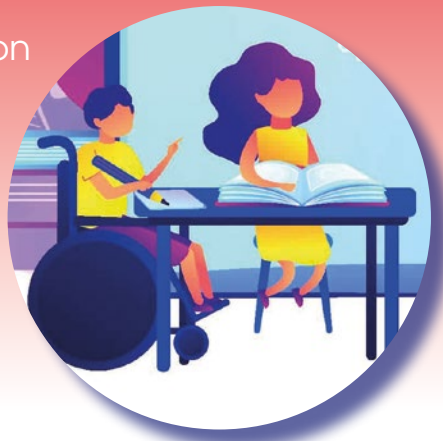
Поширеною є думка, що інклюзивне навчання – це лише навчання дітей із певними діагнозами, захворюваннями, в тому числі з інвалідністю, у класах загальноосвітніх закладів освіти. Проте ця думка є хибною.

Закон України «Про освіту» визначив поняття особи з особливими освітніми потребами. Це «особа, яка потребує додаткової постійної чи тимчасової підтримки в освітньому процесі з метою забезпечення її права на освіту».

Тобто, під категорії таких осіб можуть підпадати не тільки учні з інвалідністю, а й внутрішньо переміщені особи, діти-біженці та діти, які потребують додаткового та тимчасового захисту, особи, які здобувають спеціалізовану освіту та/або можуть прискорено опанувати зміст навчальних предметів, учні з особливими мовними освітніми потребами (наприклад, ті, які здобувають загальну середню освіту мовами, що не належать до слов'янської групи мов) тощо.

Зараз МОН розробляє чіткий перелік осіб з особливими освітніми потребами. Кожна школа за своєю філософією повинна бути інклюзивною. Це означає готовність у будь-який час прийняти кожну дитину, щоб створити максимально сприятливе середовище для розвитку її потенціалу.

Створення інклюзивного освітнього середовища – це не суто відкриття інклюзивних класів або забезпечення

архітектурної доступності, це й підвищення компетентності педагогічних працівників і руйнування суспільних стереотипів щодо освіти таких дітей. Адже хвороба не дорівнює інвалідності, інвалідність – наявності особливих освітніх потреб. Інклюзивне навчання полягає в тому, що в звичайному класі навчаються звичайні діти, просто деякі з них роблять це трошечки по-іншому. Але в такому класі в жодному разі не має бути відокремлення одних дітей від інших (навіть на рівні риторики). З урахуванням рекомендацій спеціалістів і настільки, наскільки це можливо, у такому класі налагоджується спільне навчання.

Учитель вчиться бути уважним до дитини з особливими освітніми потребами. Якщо він навчиться бути уважним до неї, то почне більш уважно ставитися й до інших дітей. Натомість учні, які бачать, що дитина, яка має певні труднощі в навчанні, вчиться краще та старанніше, починають показувати вищі результати в навчанні.

Із досвіду роботи нашої гімназії можна впевнено сказати, що гімназисти толерантно сприймають дітей з особливими потребами. Навчаючись разом із такими дітьми, вони стають більш милосердними, терпимішими, готовими прийти на допомогу. А діти з вадами фізичного розвитку мають можливість інтегруватися й адаптуватися до повноцінного життя в соціумі.

*Лариса Саченко, класний керівник 2-Б класу
(За матеріалами сайту «Нова українська школа»)*

2 КВІТНЯ – Міжнародний день дитячої книги!

Це свято для тих, хто творить книгу, і тих, хто любить читати. Щороку, починаючи з 1967 року, у день народження великого казкаря Ганса Крістіана Андерсена в усьому світі проходять заходи, присвячені дитячій літературі й читанню. До цього руху долучилися й учні нашої гімназії із 2-Г класу.

Класний керівник Кариченко Любов Ігорівна разом зі своїми учнями створили тематичну виставку «Дивосвіт казок Г. К. Андерсена». Також була проведена літературна мандрівка «На годину до великого казкаря» (присвячена 218-й річниці від дня народження письменника) та літературна вікторина «Чи знаєш ти, з якої казки?». Юні читачі з великим задоволенням слухали розповідь Любові Ігорівни про історію створення книги, відгадували загадки, згадали прислів'я, приказки про книгу та переглянули мультиплікаційні фільми за мотивами казок Андерсена.

Святкування Міжнародного дня дитячої книги – це наочний доказ того, що книга, яка створена саме для дитини, має великий вплив на формування її характеру та становлення як людини, відкриваючи дивовижний, невичерпний і чарівний світ.

Учні 2-Г класу

І трохи про корисне...

Безпечне освітнє середовище – один із основних принципів НУШ. Звісно, створити його – завдання дорослих. Та не менш важливий обов'язок батьків і вчителів – навчити дітей основним правилам першої допомоги. Такі навички у майбутньому можуть врятувати чиєсь життя.

У вересні для учнів 2-9 класів було запрошено фахівців із тренінгом про поводження зі сторонніми предметами на вулиці та приміщеннях із урахуванням мінної небезпеки. А також тренінги із медичної допомоги та тактичної медицини проводилися старшокласниками майже щомісяця фахівцями різних організацій.

В останній день навчання в 7-Г класі пройшов тренінг із домедичної допомоги, яку з радістю провела благодійна організація ГО «Спілка Самаритян України Київське Об'єднання» та ASB Germany humanitarian assistance. Під час тренінгу діти отримали багато важливих теоретичних знань, які дуже важливі в нашому сьогоденні. А також здобули практичні навички, а саме:

- здійснювати оцінювання стану потерпілого та визначати, якої допомоги в першу чергу він потребує;
- виконувати штучне дихання та закритий масаж серця й оцінювати їх ефективність;
- тимчасово зупиняти кровотечу шляхом накладання стискаючої пов'язки;
- накладати пов'язку при ушкодженнях (пораненні, опіку, забої);
- іммобілізувати ушкоджену частину тіла при переломах кісток;
- надавати допомогу при втраті свідомості.

Дуже хочеться, щоб дітям не довелося використовувати їх на практиці, але, якщо таке трапиться, то кожен із учнів 7-Г класу, я впевнена, зможе своєчасно відреагувати та надати потрібну допомогу.

*Наталія Вергелес,
класний керівник 7-Г класу*

«Ти – диво наше калинове»

Мова – одне з найцінніших надбань, яке створили та залишили нам у спадок наші предки. Вона є душею нації, її генетичним кодом, у її глибинах народилося багато скарбів, якими пишається наш народ.

Рідна мова – це мова тата й мами, мова народу, мова серця. 21 лютого весь світ відзначає Міжнародний день рідної мови. В Україні це свято лише почало писати свою історію. Але нині воно крокує державою по-новому, по-особливому.

Любов до рідної мови виховується у дітей змалечку. Учні 2-Д класу мали змогу 21 лютого насолодитися милозвучністю рідної мови. Діти взяли активну участь у створенні проектів на відповідну тематику, декламували вірші, відгадували загадки, розповідали прислів'я, приказки, а також підготували цікаві факти про українську мову.

*Олена Руденко,
класний керівник 2-Д класу*

Хочемо сказати: «Дякуємо!»

Із великим задоволенням повернулися учні 2-Д класу за парти рідної гімназії. Емоційно ділилися враженнями про пережиті події, раділи довгоочікуваній зустрічі. І за змогу знову зайти до своєї класної кімнати, навчатися, бачити один одного хочемо сказати: «Дякуємо!».

Дякую людям зі стрижнем,
Людям з залізною волею,
за те, що живем без принижень,
з надією й вільною долею.

Дякую мамам за силу,
молитви і благословіння.
Дай Боже зустріти їм сина,
здоров'я, наснаги, терпіння.

Дякую медикам – нашим янголам і охоронцям,
за шанс на майбутнє життя,
можливість побачити сонце.

Дякую, сильний народе,
за стійкість твою, незрадливість.
Свобода – твоя нагорода,
бо є в тобі правда і справедливість.

Дякую, ворогу й кате,
за те, що всім очі відкрили.
Тепер ти не куме, не брате
згниєш у глибокій могилі.

*Вікторія Тарасова-Биконь,
мама учениці 2-Д класу*

Я люблю свою неньку!

Зворушливе свято з нагоди Дня Матері відбулося 15 травня у 2-Д класі. Учні зібралися, щоб висловити свою любов і шану найдорожчій людині – рідній неньці. Із дитячих вуст лунали найщиріші слова подяки мамам. Другокласники поділилися добрими словами на адресу своїх мам і розповіли, якими їх бачать: ніжними, добрими, гарними, найкращими в усьому світі!

Також вони подарували своїм найріднішим пишний букет із прекрасних поезій, музичних композицій, гумористичних сценок, театралізованих вистав і танцювальних номерів.

*Олена Руденко,
класний керівник 2-Д класу*

Є так багато значень слова «мама»!
Воно поєднує в собі тепло.
Це почуттів неймовірних гама:
турбота, лагідність, добро.

Вона – стіна, вона – Карпати.
Бува, як сходження лавин.
Вона – як металеві ґрати,
А часом – як Мадонна із картин.

Вона – Дніпро, що надає нам воду,
Підтримує нас повсякчас,
І навіть у страшну негоду,
Вона навчилась стримувати нас.

Вона – як ліс, що надихає,
І надає нам спокій, тінь,

Вона – як Синевир, що глибиною залічить рани
І заспокоїть їх.

Вона – Говерла, сильна і міцна,
Вона підніме з дна,
Вона підніме з-під низин,
Вона збудує замок, тин.

Вона підставить свої руки,
Вона прийме тебе любим,
Вона вкладає свою душу,
Зігріє кожного теплом своїм.

*Олена Ястребова,
мама учня 2-Д класу*

3-Б: рік в Україні

Як пройшов навчальний рік 2022-2023? По-різному. Але точно знаю, що діти впоралися!

Не пам'ятаю такої радісної зустрічі 1 вересня, як у цьому навчальному році. Учні скупили за живим спілкуванням, за живими емоціями ровесників. Безліч запитань, але вони такі незвичні, як для зустрічі після літа. У кого яке укриття в будинку? Кого куди вивозили дорослі? Хто які бачив зруйновані будинки? Хто лякався вибухів та військової техніки? В очах – дитяча радість, а розмови дорослі... Знайомилися із новенькими учнями, слухали від них про рідні Херсон і Сєвєродонецьк, розділяли смуток. Але діти є діти: швидко почали розхвалювати вміст смаколиків у своїх «тривожних валізках». І все, ніби, як завжди, але прислухалися до кожного шуму в класі та на прогулянці, повертаючи голову у мій бік з німим запитанням: «Що це?».

Дуже швидко пристосувалися до 3 режимів: клас – укриття – Zoom. Батькам лясно було відпускати дітей до школи, але довірилися ситуації. Й ось 24 пари оченяток світилися цікавістю за партами класу, а 13 діток виходили навчатися онлайн. Після піврічної тиші школа загула... Чи важко без світла? Так, людям, які звикли до благ цивілізації, спочатку було непросто. Але батьки принесли лампи та акумулятори. Навчання в київській гімназії не спинити!

Завдяки нашим військовим ми святкували Дні імениників, зустрічали святого Миколая, були піжамна новорічна вечірка, сонячні млинці на Масницю, «кумкання» великодніми яйцями, смакування домашніми пасочками. Не обійшлося без бесіди про мінну безпеку. Упіймавши сніжні дні, з радістю провели урок дизайну та технологій на подвір'ї гімназії. Колективні спільні справи згуртовують, навчають взаємодопомозі. Важкі снігові

кулі перекочували і малими, і великими групами. Було весело! Весняні ігри на повітрі теж відволікали учнів від тривожних думок.

Із великою вдячністю і неймовірною гордістю третьокласники малювали малюнки, писали листи й побажання воїнам ЗСУ, співали патріотичних пісень, зносили жерстяні баночки для окопних свічок, ділилися речами для біженців, передавали кошти на тканину для маскувальних сіток. Військова частина А4219 вважає наш клас своїми друзями-помічниками й надіслала прапор із підписами ГЕРОІВ та Подяку за співпрацю, бо саме заради таких діток вони боронять нашу Батьківщину. І слова дитячої підтримки – це дієва мотивація в боротьбі з ворогом! Це полегшує таку нелегку справу!

Вивчаючи тему «Україна – європейська держава», ми провели цікавий урок, на якому переглядали відео у проєкті «Наші люди – всюди!» від однокласників, які знаходяться зараз за кордоном. Ось що дізналися.

3-Б: рік за кордоном

Настя Судакєвич навчається зараз у Німеччині. Що цікавого розповідає? При вході до шкільного спортивно-ігрового майданчика стоїть справжнісінький світлофор:

червоне світло – мокро, слизько, небезпечно заходити, зелене – вхід вільний! На початку 4-го класу учні складають поліцейським обов'язковий екзамен із водіння велосипеда.

Святослав Голубцов розповів, що в німецькій школі найвищий бал досягнень – 1, найнижчий – 5. Спочатку йому було дуже важко, бо знав по-німецьки лише: «Привіт!». Але до біженців ставлення в країні та в школі привітне. Стало легше. У програмі є німецька мова, геометрія та релігія. Навчатися у двох школах одночасно надзвичайно складно, бо не лишається вільного часу на відпочинок.

У німецькій гімназії навчається Кошкар'юв Саша. Розповів, що через 1 місяць уже міг розуміти і грати у футбол із німецькими ровесниками. У школі немає буфету. У гімназії на кожен тиждень є «Вихідний план» по німецькій мові, математиці та геометрії. Діти одержують завдання, і кожен день вони самі обирають, які вправи будуть виконувати. А наприкінці тижня – перевірка усього виконаного.

Брагінець Полінка живе наразі в Іспанії. За навчальний день є лише 1 перерва на 45 хвилин. У дітей в її класі немає ані зошитів, ані підручників. Завдання роздаються на окремих аркушах. Наприкінці року роботи мають роздати додому.

Жамаау Ясмін зараз – учениця австрійського навчального закладу. Ясмін розповіла, що в їхньому кабінеті є 2 поверхи: на першому – навчаються, на другому – зона відпочинку. Жодна дитина не може пропускати навчання без причини, тому що батьки за це платитимуть штраф. Австрійський клас привітний до українців.

Михайло Ковальський розповів, що переїхав до Відня через війну. Не всі класні керівники тут добрі. Найкраща вчителька – на групі продовженого дня. Програма не складна, але дуже багато доводиться приділяти уваги вивченню німецької мови. Поруч навчаються африканці, араби.

Ворона Мирослав спочатку навчався в Італії. Вивчив багато італійських слів. Наразі сім'я переїхала до Кембриджу. У школі кожен учень одержав гаджет зі шкільними навчальними додатками. Каже: «Виконуючи завдання, ти одержуєш бали, на які можеш придбати щось для свого віртуального героя. Додому задають лише читати, але є завдання по прочитаному, які виконуються теж на планшеті із зарахуванням балів».

Цепух Мілана опановує зараз нідерландську мову, яка є однією з офіційних мов Бельгії. Нещодавно діти відвідали стареньких у будинку для літніх людей. Разом із ними вони грали в настільні ігри, спілкувалися. А ще бельгійські школярі прибирають сміття навколо школи та збирають урожай яблук у своєму саду. У школі не году-

ють. Кожен приносить по 3 ланч-боксы із фруктами, бутербродами, печивом. Люди – привітні, підтримують і допомагають.

Мені запам'яталося, як, вивчаючи тему «Звертання», одна дівчинка з-за кордону склала питальне речення: «Тату, коли ми повернемося додому?». Нехай діти жодної країни на планеті ніколи не ставитимуть такого питання! Нехай усі будуть удома! Велика повага до всіх ГЕРОІВ, хто наближає

час нашої Перемоги і мирне життя під Державним Прапором України, хто дає змогу новому поколінню українців жити, навчатися та розвиватися. Діти не підведуть! Вони вже зараз великі патріоти своєї Батьківщини! Усе буде Україна!

*Ірина Климович,
класний керівник 3-Б класу*

Мій незламний клас!

Ковід... Кожен із нас думав, що гіршого, ніж цей вірус, нічого не може бути! Ніхто й ніколи навіть подумки не допускав, що в 21 столітті може статися таке лихо як війна. У кожного українця на все життя закарбувалася в пам'яті дата 24 лютого, коли розпочалася війна, яка сіє по нашій країні-неньці руйнування, смерть, страждання...

Через жажіття війни мільйони українських дітей покинули свої домівки, вирушили в безпечніші місця, чимало виїхали за кордон. Із нашого класу вісім дітей навчаються за межами України, але, незважаючи на це, ми тримаємо міцний зв'язок. Ті, хто залишився, слухняно робили перерви під час повітряних тривог і поверталися, коли сирени волали про відбій. Також почалося відключення світла. Це глобальна проблема, що впливає буквально на всі сфери нашого життя. Немає світла – немає навчання. Але не в нас, не в нашій державі! Батьки озброїли дітей різноманітними ліхтариками, світлодіодними лампами, тож ми навчалися буквально «ловити» світло, аби встигнути пройти матеріал.

Утім, учні все одно намагаються сумлінно вчитися: очно – приходять до школи, дистанційно – підключа-

ються до Zoom, надсилають виконані роботи. Навчання є свого роду острівцем стабільності в нашому світі.

Хоча війна й внесла свої корективи в наше життя, але наші діти неймовірні: сміливі, кмітливі, розумні! Ми любимо робити проєкти, дослідження, проводимо вікторини «Що? Де? Коли?».

А ще в нас відбулася зустріч із захисником міста-фортеці Бахмут із позивним «Моряк». Діти, затамувавши подих, слухали героя. Сказали, що тепер їм ані трішечки не лячно, знаючи, які сміливі воїни їх оберігають.

Наш 3-Г клас теж працює на перемогу – ми старанно навчаємося!

*Олена Любченко,
класний керівник 3-Г класу*

Україна

Україна – це мій світ.
Я її ціную, як маму і тата.
Під час тривоги я за неї хвилююся.
Україна – це щаслива країна.
Краще України немає у світі!
В Україні є свої плюси:
Кухня, природа, друзі, школа, родичі.
Тому цінуюте Україну, бо
Україна – наша рідна Батьківщина.

*Яна Кірічевська,
учениця 3-Г класу*

Минає третій рік освітнього процесу в дружньому 3-В класі. Навчання не завжди буває легким, але наші розумники навчилися справлятися з труднощами. Разом із Ольгою В'ячеславівною під час Covid-19 із натхненням навчалися дистанційно. Діти не тільки засвоїли навчальний матеріал, а й мали змогу спілкуватися в ZOOM, ділитися своїми маленькими здобутками.

Однак у нашу країну прийшла біда – повномасштабне вторгнення росії. Таке складне й тяжке випробування для всіх українців, а особливо – для дітей. Важливим питанням постало: онлайн чи офлайн-навчання? Дискусії тривали у профільному міністерстві, поміж педагогів, та найбільше серед батьків. Головне бажання усіх – зберегти життя дітей і мати якісну освіту.

Після фотографій облаштованого укриття в нашій гімназії сумнівів не було. Усі батьки вирішили, що діти будуть відвідувати школу. Відверто кажучи, родиною ми в укриття не ходимо, повітряні тривоги перечікуємо в коридорі. А от у школі, на нашу думку, безпечніше. Там є укриття, значно надійніше за 2-3 домашні стіни.

Спершу були хвилювання, як діти спустакатимуться у сховок, чи не буде паніки, хаосу. Утім, як виявилось, вони дуже швидко адаптувалися й організувалися. Їм навіть подобається йти до укриття. Адже можна поспілкуватися з друзями, пограти в цікаві ігри, скуштувати смаколиків. Слава ЗСУ та ППО, що усі повітряні тривоги проходять відносно спокійно.

Варто зазначити, що не в усіх школах, навіть столичних, є можливість щоденно відвідувати навчальний заклад. Нам пощастило, адже дирекція гімназії організувала змішану форму навчання. І це було суперрішення! Багато учнів нашого класу виїхали за кордон, утім мають змогу

продовжувати навчання у рідній школі, віддалено бачити своїх однокласників.

3-В клас на чолі з класним керівником Ольгою В'ячеславівною зміг налагодити увесь навчальний та емоційний стрій. Під її надійним крилом наші пташенята зростають розумними, емпатичними, впевненими, амбітними й творчими. Так, до Дня народження гімназії 3-В відзняв і змонтував кліп на пісню «Стефанія». Це було дивовижно! Адже коли під час війни, обстрілів лунає дитячий голос, який заявляє про свободу та силу, це дає насагу нашим воїнам захищати країну та перемагати ворога! Тому 3-В – це сила!

А перед Новим роком у нашому класі була «Піжамна вечірка». Діти в піжамах та під ковдрами обмінювалися своїм гарним настроєм, дарували тепло один одному, насолоджувалися чарівними емоціями новорічної казки.

Щасливі очі наших дітей, їхнє бажання прокидатися зранку та бігти до школи – ось найвищий показник успішної школи! Ми щасливі, що наші діти навчаються саме в гімназії №315.

Дякуємо захисникам і гімназії №315, що наші діти мають змогу навчатися та розвиватися! Маємо надію, що до четвертого класу ми підемо з Перемогою!

*Катерина Мартич, Любов Мельник,
мами учнів 3-В класу*

Навчаючись, крокуємо до ПЕРЕМОГИ!

1 вересня в Україні розпочався новий навчальний 2022-2023 рік. Він став справжнім викликом і для здобувачів освіти, і для педагогів, адже в умовах воєнного стану навчання відбувалося у зовсім нових форматах.

У нашій гімназії було обрано формат змішаного навчання, який передбачав поєднання очної та дистанційної форми проведення уроків. Завдяки такому підходу учні отримали цілісний навчальний досвід. Наші діти продовжують вчитися в українських школах (дехто навіть перебуваючи в іншій країні) та вперто здобувати знання. Ми пережили дійсно важкий рік в умовах повномасштабного вторгнення в Україну: повітряні тривоги, бомбардування, відключення електроенергії і т.д. Найголовніша мета – безпека життєдіяльності, якісне надання знань, попри всі труднощі, та психологічна підтримка нашим дітям. Адже вони так само переживають стрес і тривогу. Їх відчуття підсилені тим, що вони не завжди розуміють, що відбувається. Тому ми не зосереджувалися на складностях, а шукали позитивні моменти, а їх дійсно було багато.

Свято Першого Дзвоника 3-Д зустрів у затишній атмосфері. Діти з радістю йшли на навчання після тривалої розлуки. Позналилися з новими учнями класу, прийняли реалії сьогодення та розпочали новий цікавий навчальний рік. Цей рік по-особливому запам'ятався учням проєктною діяльністю, проведенням гри між дітьми «Та-

ємний Санта», завершенням 1 семестру піжамною вечіркою та проведенням фотобатлу на весняних канікулах. Суть весняного фотобатлу полягала в тому, щоб кожен учасник зробив фото на різних локаціях відповідно до завдань маршрутного листа. Маршрутний лист складався з десяти завдань: 1) Пробудження природи; 2) Весняне селфі; 3) Сонечко сяє, трава зеленіє; 4) Перші квіти і я; 5) Перші сонячні промені; 6) Весняний небокрай; 7) Весняний fashion; 8) Неймовірний весняний захід сонця; 9) Весна у володіння вступає, дерева оживляє; 10) Наша школа навесні чудова. Діти надсилали фотоколажі для голосування, де за кількістю лайків ми обрали переможців. Усі учасники були задоволені й отримали подарунки.

Також за цей рік учні подорослішали та зрозуміли, що таке бути справжнім патріотом своєї країни. Вони намагаються допомогти ЗСУ та підтримати їх моральний дух: передають смаколики, малюють, роблять обереги. Із гордістю називають себе українцями.

Ми не опускаємо руки, ми працюємо, ми навчаємося і впевнено крокуємо до перемоги!

*Олександра Кохан,
класний керівник 3-Д класу*

Шкільний театр

Умови війни змусили нас шукати втіху та радість у найнезвичніших речах. Наша театральна група вирішила порадувати інших дітей виставою. Підготовка нашого колективу до вистави була важкою, але надзвичайно захопливою подією. Наші репетиції через повітряні тривоги деколи проводилися в бомбосховищі, котре стало нашим тимчасовим театром. Підготовка була доволі весела та цікава, ми розфарбували наш реквізит і думали про хороше, з надією в такий час дати дітям хоча б трохи щастя. Із кожною репетицією наша група ставала все більш злагодженою та впевненою. Ми навчилися працювати разом як команда, підтримувати один одного та знайшли способи подолати наші страхи. У нашому спектаклі було місце для кожної дитини – від маленької ролі до великого сольного виступу. Поступово наша невпевненість змінювалася впевненістю, а страх – радістю від того, що ми створюємо щось особливе разом.

Ось настав довгоочікуваний день показу. Ми зібрали всі наші сили, щоб подарувати глядачам нашу маленьку казку, навіть в умовах війни. Усі були налаштовані на позитив, попри страх, який ще не покидав нас. Коли зал наповнився тихим очікуванням, засвітився прожектор і почалася вистава. Музика зазвучала і спектакль розпочався. Ми занурилися у світ фантазії та казки, де війна не мала місця. Сцени змінювалися, костюми виблискували,

декорації оживали перед очима глядачів. Кожен момент був наповнений енергією та живою емоцією. Наша група продемонструвала, що ми можемо творити красу навіть у найскрутніший час. Аплодисменти глядачів заповнили зал, а їхні щирі посмішки стали найкращою нагородою для нас, щоб продовжувати йти вперед, попри війну навколо.

Після завершення спектаклю ми отримали численні слова подяки та визнання. Наша група стала прикладом сили та непохитності духу в умовах війни. Ми зрозуміли: хоча війна руйнує, ми можемо збудувати щось важливе та висловити наші почуття через мистецтво.

*Аріна Чепурна,
учасниця Народного шкільного театру
«Крок у майбутнє»*

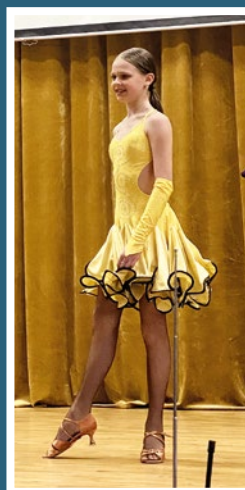
Гімназія має таланти

Шкільне шоу талантів – це захоплююча подія, що перетворює звичайний навчальний заклад на справжню сцену, де учні з усіх класів можуть проявити себе перед усією шкільною спільнотою. Талановиті музиканти, танцюристи, співаки, актори, поети та багато інших мають можливість продемонструвати свої унікальні здібності.

Кожен номер на шкільному шоу талантів – це справжній шедевр, створений учасниками з великою любов'ю та неабиякими зусиллями. Цей захід створює незабутні спогади для всіх учасників. Виступ на великій сцені перед аудиторією, аплодисменти, посмішки та почуття гордості – усі ці речі роблять цю подію особливою. Учні тренуються виступати перед публікою, керувати своєю тривоگو та впевненістю.

Шкільне шоу талантів сприяє розвитку творчих здібностей, стимулює взаємодію та комунікацію всієї шкільної спільноти. Це неповторний момент, коли молоді люди можуть відчувати себе в центрі уваги, знайти підтримку від оточуючих та збагатити свій досвід. Шкільне шоу талантів надає унікальну можливість кожному виявити свої таланти та знайти своє власне місце в світі творчості, розкриваючи свій потенціал.

Шкільний парламент

Дорослі «нушенята»

Цьогоріч до 5 класу прийшли діти з особливим баченням світу. Під це бачення довелося трансформуватися і вчителям, і батькам. Ці діти інакше бачать проблеми та конфлікти, але вони шукають нестандартні рішення. Ось у цій нестандартності й полягає суть реформи нової української школи (НУШ).

Нушенятами довелося стати також і батькам разом із вчителями. Думаючи про те, що відповісти нашим допитливим чомучкам на питання «А навіщо це нам потрібно?», тобто щось вчити, ми об'єдналися та вирішили повчити наших «п'ятиклашок» фінансовій грамоті. На домашній педраді всіх батьків було вирішено за результатами

навчання щомісячно вручати дітям сертифікати на стипендію (звичайну та підвищену). Суму визначали батьки самостійно. І чудо сталося! Наші майбутні фінансові генії почали ретельно слідкувати за своїми оцінками, намагалися їх накопичувати і, звичайно ж, вчитися, аби таки отримати заповітний сертифікат. Саме зароблене власною працею цінується найбільше. І цей урок наші вже дорослі нушенята в 5 класі засвоїли на відмінно!

*Ірина Касьян,
класний керівник 5-Б класу*

Вальс моря

Традиція проведення Київського вальсу була започаткована 20 років тому Жебровським Б. М. Приємно, що її підтримали директор Департаменту освіти та науки Фіданян О. Г. і перший заступник директора Департаменту освіти та науки Челомбійко В. Ю.

Нині, попри всі труднощі, учні гімназії 315 із поглибленим вивченням іноземних мов вирішили подарувати всім нам незабутні враження, виконавши вальс моря і присвятивши його Криму, бо Крим – це Україна, вільна й нескорена, квітуча та прекрасна.

Оригінальний задум і композиція належать випускниці нашої гімназії, а нині хореографу Нещерет Дар'ї.

Нумо знайомитися!

Доброго дня, це 315-та.

Там, де таланти ростуть «як гриби»,

Там, де навчаються кращі дівчата,

Хлопці збирають знання у «скарби».

Там, де цінується дружба і відданість,

Там, де «незламні» йдуть до мети!

Хочу познайомити вас із чудовим, особливим, інколи бешкетливим 5-Г класом.

П'ятий рік навчання, а вже стільки всього діти встигли відчувати на собі. Впровадження інноваційної системи освіти – НУШ. Тільки почали розуміти, що й до чого, як трапився Covid-19, а з ним і дистанційне навчання. Тільки розібралися із Zoom, Google-class, ClassDojo – як сталася ВІЙНА. І знову випробовування на міць, стійкість і самоорганізацію.

Попри все, вони продовжують навчатися, спілкуватися, мріяти, подорожувати, займатися улюбленими справами, бути просто дітьми – щасливими та безтурботними...

Кожна дитина – унікальна й талановита. Хтось іще шукає своє покликання. А хтось вже здобуває свої перші великі перемоги, беручи участь не тільки в районних або міських, а й в державних і міжнародних конкурсах і чемпіонатах.

Ми – НЕЗЛАМНІ і впевнено крокуємо до нашої спільної ПЕРЕМОГИ!

А ось наші зірочки:

Саприкін Роман. Бойові мистецтва Warrior Kudo. Чемпіонат України з Warrior Kudo 2023 – 2-е місце.

Лук Віра. М'яка іграшка та петриківський розпис. «РІЗДВЯНЕ ДИВО НЕПЕРЕМОЖНОЇ КРАЇНИ» – 1-е місце. Китайський конкурс «ВОГНІ Китаю» – 1-е місце.

Строкоус Дар'я. Художня гімнастика.

Sosnowiec Winter Cup 2023, Польща – 3-є місце.

Ретунський Даниїл. Хокей.

Міжнародний турнір з хокею у Бухаресті – 2-е місце.

Europe's largest junior tournament. Riga hockey cup.

Балабанова Єлизавета. Живопис.

Міжнародний конкурс талантів «Євро Весна» – «Гран-прі» у категорії «Живопис».

Краснощок Вікторія. Художня гімнастика.

Sosnowiec Winter Cup 2023, Польща – 1-е місце.

Онищенко Катерина. Конкур.

Турнір PEL з конкур, Equides club 2022 – 1-е місце.

Попружна Міла. Живопис.

IV міжнародний художній фестиваль МАЛЮЙ.UA – фіналіст.

Golden Time Talent, January 2023 – 1-е місце.

Міжнародний фестиваль London Stars 2023 – 1-е місце.

Шилкіна Віталіна. Спортивний танець.

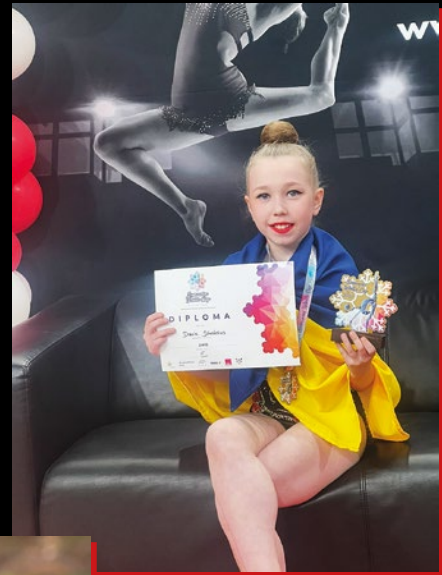
Ліга Танцю України «Вальс для Валентина» – 1-е місце.

Задорожний Матвій. Шахи.

Турнір серед дорослих (Італія) – 3-є місце (стаття в місцевій газеті).

Хочете дізнатися більше
про нас, дивіться наш
відеокліп, відсканувавши
QR-код

Наш енергійний 5-Е

Познайомилися ми лише рік тому, у вересні, але за рік встигли стати справжньою родиною один для одного: готувалися до шкільних конкурсів, малювали газети, вибирали президента класу, разом волонтерили (збирали речі та смаколики, а також писали листи нашим військовим), ходили на екскурсії, допомагали один одному із домашніми завданнями і трішечки розважалися на перервах. Підсумуємо наш рік у невеличкому інтерв'ю з учнями класу.

Який він, наш 5-Е?

– Розповідаючи про мій клас, хочу зазначити, що ми: активні, належимо до новітнього патріотичного покоління, трішки бунтарі.

Кононенко Вікторія

– Веселі, дружні та добрі один до одного.

Куницький Валентин

– Наш 5-Е неймовірний, веселий, розумний, слухняний.

Данько Олександра

– 5-Е – розумний, активний, дивовижний клас.

Гриб Андрій

– Коли я думаю про свій клас 5-Е, на думку спадають такі слова: дружний, веселий та енергійний.

Дьоміна Марія

– Наш клас енергійний та ерудований, а також дуже дружний.

Кобець Гліб

2022 рік для всіх став потрясінням. Комусь довелося змінити школу, комусь місто, а хтось виїхав закордон і вчиться дистанційно. Однак, усі ми – українці й усіма силами намагаємося наблизити перемогу всіма можливими шляхами й засобами та попри всі складнощі.

Отож, чи впливає особисто кожен із нас на хід війни?

– Так, впливаємо. Наші навчання та знання знадобляться в майбутньому для відбудови нашої країни після перемоги.

Ситник Ася

– Ми впливаємо на хід війни, адже можемо передавати листи, малюнки та смаколики для ЗСУ, які мотивують і морально підтримують наших військових.

Радченко Аріна та Маркіна Настя

– Я вважаю, що я не впливаю на хід війни. Щоб впливати на хід війни, треба бути на фронті.

Ткаченко Максим

– Мій вклад сьогодні в перемогу – донати на ЗСУ, молюсь за Україну кожен день і підтримую нашу армію усіма можливими для мене способами.

Дурицький Павло

– Я вважаю, що кожен може зробити свій вклад у перемогу, наприклад, допомогти волонтерам, задонатити кошти на потреби армії, дотримуватися законів і правил безпеки. Разом із класом я малюю малюнки для військових.

Талпа Олеся

– Так, ми навчаємось, а це вже крок до перемоги.

Зінченко Крістіна

– Кожен впливає на хід війни. Я вірю в перемогу і гарно навчаюся задля світлого майбутнього.

Максим Борзяк

– Вважаю, що так, я впливаю на хід війни. Мій вклад: якщо говорити про спорт, то я у складі футбольної команди продовжую представляти Україну на міжнародних турнірах, і, таким чином, нагадую міжнародній спільноті про Україну, про повномасштабну війну, яка йде у нашій державі. Також разом із класом намагаємось підтримувати наших військових, надсилаючи їм листи зі словами підтримки.

Січовий Богдан

«Повномасштабне вторгнення стало тим днем, який змінив моє життя і життя багатьох українців. Війна забрала почуття безпеки та спокою. Тепер я знаю, як звучить вибух. Коли ракета вдаряється об землю, виникає відчуття, що кора Землі розламується до самого ядра. Страх, як туман, важкий за консистенцією, наповнює все зсередини. Але зараз я ціную життя і безпеку набагато більше. Війна забрала в мене почуття легкості та безтурботності. Я нарешті почала помічати життя тут і зараз. Бути іноді сильною, а іноді – слабкою. Але ніхто не забере в мене внутрішнє почуття свободи, можливість обирати, у що вірити, любов до України та Перемогу!» – так описує свої емоції Волянська Вероніка. І додає: «Цінності змінилися не тільки в мене, але й в усіх дітей та дорослих. Зараз дуже важливо спілкуватися з родиною та проводити більше часу разом».

Отже, змінилися цінності. То, що ж стало іншим?

– Під час війни цінності дітей змінилися. Зараз я ціную кожну хвилину свого життя.

Янчук Вероніка

– Ми стали більше цінувати наших рідних, нашу Батьківщину.

Наумова Віка

– Мені здається, що люди почали більше цінувати те, що вони мають, тому що через хвилину цього може не стати. Ми стали дуже відповідальними, усі розуміємо, що таке війна. Ми подорослішали.

Вихристюк Вікторія

– Цінності під час війни змінилися. Ми почали цінувати періоди, коли немає тривоги, не вимикають світло, свій час і час друзів.

Ткаченко Максим

– Так, я вважаю, що в багатьох дітей, яких торкнулася війна, змінилися цінності. Ми стали цінувати своїх рідних, тому що зараз є багато тих, хто лишився без рідної їм людини.

Єзеєва Вероніка

– Діти стали більше шанувати Україну й не слухати пісні росіян.

Скринник Яна

– Багато дітей залишилися без домівки, без речей та друзів. Усі почали більше цінувати спокій.

Чупія Артем

– Гадаю, так, цінності змінилися. Раніше більшість дітей не цінували свого життя. Упевнена, зараз більше цінують.

Косінова Анна

Однак, попри війну, ми, 5-Е клас, продовжуємо навчатися, адже, як уже сказано вище, це також вклад у перемогу. Ми вже встигли неодноразово показати себе на шкільних заходах, наприклад візитівка п'ятих класів, а також влаштували руханку. Але все це – лише початок, адже у нас є ще десять, а може й одинадцять років, аби показати, який ми класний клас.

То які наші мрії про нас у випускному класі?

– Вірю, що я буду жити в мирній, процвітаючій країні. Зможу гарно закінчити школу та вступити до престижного вищого навчального закладу.

Ситник Ася

– Я мрію стати самостійною, більш упевненою в собі та з відзнакою закінчити нашу гімназію!

Волянська Вероніка

– Я думаю, що у випускному класі стану відмінницею та зможу відповідати на всі запитання.

Друма Єва

– В 11 класі я хочу закінчити школу малювання і вступити до університету.

Максимов Олексій

– Сподіваюся, що я й надалі залишусь старостою, бо, на мою думку, я, Янчук Ніка та Данько Саша відіграють велику роль у житті класу.

Оспанова Варвара

– Яким я буду в 11 класі? Патріотом своєї держави від голови до п'ят! Захисником, надійною опорою для батьків, рідних і гідним прикладом для своїх братиків.

Січовий Богдан

– Складне запитання. Навіть уявити важко, яким я буду через 6 років. Але я точно знаю, що буду дорослим. Сподіваюся, знатиму поглиблено дві іноземні мови та буду займатися улюбленою справою, пов'язаною з ІТ.

Куницький Валентин

– Я буду прагнути стати танковим конструктором.

Борзяк Максим

До зустрічі!

*Учні та класний керівник
5-Е класу!*

Веселі старт:

приготуйтеся до захопливого світу сміху і радості!

Гімназія – це місце, де є не тільки навчання та знання, але й радість, дружба та веселі моменти.

Веселі старт у школі – це чудова можливість для учнів і вчителів відчувати позитивну атмосферу та зарядитися енергією на весь навчальний рік. Це не тільки про фізичну витривалість і сили, але й про дух командної співпраці, стійкість та незламну волю до перемоги. Але що станеться, коли до цього міксу додати ще й веселощі, радість і сміх?

Результатом буде неймовірна «перемога 6-Г», перемога, яка принесла нам максимальне задоволення та незабутні емоції.

Тому на правах спортивних переможців пропонуємо «лайфхаки» від 6-Г:

- до укриття не біжимо наввипередки;
- тим більше не біжимо з високим підняттям колін;
- а натомість швидко йдемо (можна із закиданням п'ят);
- тривожний рюкзак носимо на обох плечах, а не на одному;
- поки перебуваєш в укритті, роби вправи на стільці;
- у стресовій ситуації – ховай голову між колін (поза трауса).

Веселі старт – це чудовий спосіб відчувати ейфорію, відпустити стрес і насолодитися безтурботними моментами.

*Ганна Бичковська,
класний керівник 5-Г класу!*

Незабутні канікули

Україна зараз переживає не найкращі часи. Люди по-троху оговтуються від страшних подій, які випали на долю нашої Батьківщини. На жаль, війна триває й досі, але ми зробили величезний крок до перемоги. Ніхто не зможе повернути нам цей рік нашого життя. Але ми зрозуміли, що українці – сильна нація, в якій ніхто не зможе забрати щасливого дитинства, безтурботної юності, цікавої молодості та спокійної старості. Вороги навчили жити нас сьогодні й зараз, а ми вміємо отримувати насолоду від життя.

Щира подяка педагогам нашої гімназії (особливо Олені Андріївні), які не дозволяють своїм учням перебувати в поганому настрої та заглиблюватися в смуток. Сердечно дякуємо батькам, які дозволили отримати надзвичайну насолоду від мандрівки Європою.

24 березня наш автолайнер вирушив назустріч пригодам і незабутнім враженням. У дружній Польщі нас зачарували краєвиди за вікном: архітектура сучасних і старовинних будівель, ошатні парки й майданчики, чисті та доглянуті вулиці та проспекти.

Після теплого прийому у Польщі ми вирушили до наступної країни. Прага зустріла нас спочатку дощовою погодою, але згодом ми відчули тепло і привітність цього старовинного міста. Столиця Чехії вражає своєю красою та суворістю одразу. Чехи пишаються історичними пам'ятками, розмір і значення яких є одними з найбільших у світі. Наші мандрівники ніколи не забудуть свої

перші враження, які вони отримали в Соборі святого Віта. Ніколи не забудуть Староміську площу з її празькими курантами (середньовічним астрологічним годинником із вишукано вирізьбленими фігурками на вежі ратуші), презентабельну будівлю Національного театру, найвідоміший Храм Святого Миколая.

Прагою тече найдовша чеська річка Влтава, яку перетинають понад тридцять мостів. Звичайно ж, Карлів міст – найстаріший та найвідоміший. Він і дотепер з'єднує Старе місто і Малу Страну, з якими пов'язано багато легенд. Незабутні враження ми отримали у Чеському зоопарку, де домітку знайшли тисячі екзотичних тварин.

Після Праги на нас чекав вишуканий Дрезден. Місто саксонських правителів високо стоїть на вершині річки Ельба. Воно вражає річковими палацами, палаючими церквами і великими майданчиками. Дрезденська гале-

рея здивувала величезною колекцією виробів мистецтва та старожитностей. Цей музей світового класу – гордість Дрездена. Поїздки до Саксонії не завершуються без прогулянок вздовж тераси Блюря, також відомої як «Балкон Європи», біля фонтану Дельфіна, Альбертінуму. Іноді не віриться, що всю цю неперевершену красу було створено людською фантазією та руками.

Чудові, корисні та цікаві канікули промайнули мов одна мить. Але протягом усього життя ми будемо згадувати свої враження від побаченого і по-доброму заздрити тим, хто побачить цю красу вперше.

*Елизавета Тимошук,
учениця 6-Д класу*

Finswimming – підводне плавання в ластах

Finswimming

Минулий рік видався складним для всіх нас. Нам було важко звикнути до нових умов життя та нових реалій.

Усі ми на початку війни втратили багато чого цінного. Особисто я та мої плани щодо спорту, принаймні на найближчий час, були повністю зруйновані. Не було можливості тренуватися ні в басейні, ні на вулиці, тому що була постійна загроза обстрілу.

Але потім усе поступово налагоджувалося, у Києві відкрили басейн, та ми потроху починали відновлювати тренування. Коли вже все стало більш-менш стабільно, наша команда почала збиратися з різних куточків світу.

Усе поступово відновлювалося, єдине, що ми не могли відновити, – це результати й втрачені тренування.

Але, попри все, Україна все одно продовжує перемагати.

Крайні змагання в мене були в Італії, де я завоювала дві золоті медалі (одну на 100 м з аквалангом і на естафеті 4x100 м), показавши досить гарні результати.

Перед змаганнями в Італії на Чемпіонаті України я виконала кваліфікаційний норматив МСМК (майстра спорту міжнародного класу) на дистанції 200 м. На всіх дистанціях, у яких я брала участь, завоювала золоті медалі та показала найкращі результати.

Також я маю особисті рекорди України на 50 м пірнання.

І все це – завдяки щоденним тренуванням, моїй наполегливості та моєму тренеру, Заслуженому тренеру України Аллі Шляховській. І, звичайно ж, завдяки підтримці моєї родини.

Отже, Україна та її люди – сильні духом і за будь-яких обставин будуть перемагати й тримати перемогу на всіх фронтах.

УСЕ БУДЕ УКРАЇНА!!!

*Єлизавета Гречихіна,
учениця 7-А класу*

Mic i Містер

Часи змінюються і наша школа дорослішає, а разом із нею змінюємося та дорослішаємо ми. Кожен рік вона готує нас до дорослого життя і дарує нам багато яскравих епізодів. «Міс і Містер» – один із таких найяскравіших моментів у нашій школі. Цей конкурс дарує яскраві емоції та хвилювання разом із відповідальністю один за одного.

Цього року було дуже складно визначити, чи на часі це незабутнє свято. Адже було надто все складно: навчання в 11 класі, завантаженість курсами, репетитори, катастрофічна нестача часу і... світла. Але все ж таки школа вирішила організувати нам його та подарувати незабутню згадку про нього на все життя.

Нам було досить проблематично зібратися з думками й ідеями в такий складний час, але спільно з нашими друзями ми створили не просто танець, а цілу історію буквально за декілька тижнів. Ми тренувалися під світлом декількох телефонних ліхтариків на весь клас, у прямому сенсі слова падали, але підіймалися та продовжували пробувати різні підтримки знову. Ми збиралися і цілими днями створювали те шоу емоцій, яке відчули глядачі під час нашого виступу. У паузах між цим нас підготовував наш найкращий класний керівник – Владислав Ігорович. У нас не було професійних хореографів і постановників, але я точно можу сказати, що наші дівчата і хлопці зі своїми ідеями та свіжими поглядами впоралися з цим краще, ніж будь-хто інший.

І ось настав час виступу... Хтось нервує, а ми з Богданом емоційно налаштовуємося, наші чудові одноклас-

ниці додають у наші образи останні деталі і ми йдемо на сцену. Щойно відчинилися двері залу – нас захлинула хвиля адреналіну й оплесків. Усе промайнуло надзвичайно швидко, ми блискавично справлялися з усіма конкурсами та почувалися на сцені вільно та комфортно, ніби справжні актори. Глядачі були в шоці від нашої згуртованості, особливо на конкурсі «Вгадай особистість», де ми впоралися буквально за кілька секунд. Сам виступ був надзвичайно чуттєвим, а загадковості йому додав авторський переклад пісні українською мовою від нашого друга й однокласника Назара Ключковича.

Ще декілька виступів інших пар і настає вирішальний момент... Хвилююча пауза і нас оголошують переможцями «Міс і Містер гімназії №315 2022 року»! За кілька секунд біля нас уже був Владислав Ігорович, а з усіх сторін нас міцно обіймали та щиро вітали з перемогою наші однокласники і друзі.

Насамкінець хочеться додати: цінуйте час і людей, які поряд з вами саме зараз. У кожного з нас буде свій шлях і своя історія, але цей день і цей конкурс зробив нас єдиними, і тому назавжди залишиться цінним епізодом історії життя кожного.

Софія Воробей,
учениця 11-А класу,
MIC гімназії №315 2023 року

Про тих, хто зараз не вдома

Проїшов рік від початку повномасштабного вторгнення росії на територію нашої держави. Що за цим стоїть? Біль, сльози, відчай... Про що сьогодні говорять діти: про звільнення Бучі та Ірпеня, про перемоги ЗСУ, а також про «прильоти», відключення світла, бойові зіткнення, обстріли та втрати. Це те, що залишиться в пам'яті дітей на завжди. А хотілося б, щоб були спогади про відпочинок на морі чи в горах, про дружбу, веселі пригоди, спілкування з однокласниками. Ми всі хочемо, щоб діти посміхалися, щоб у їхніх очах не було суму.

Уже скоро закінчиться навчальний рік, який пройшов в умовах війни. Багато дітей повернулися до своїх класів, до своїх учителів. Але багато хто залишився за кордоном. Що з цими дітьми, як вони там?

Так, Ангеліна М'яктова, учениця 7-Б класу, вже рік живе в столиці Хорватії, Загребі. Ангеліна професійно займається фігурним катанням і продовжує тренуватися в хорватському клубі фігурного катання «Медвежчак», але на всіх змаганнях представляє рідну Україну. Місцеві тренери та діти дуже допомагають Ангеліні й підтримують. Дорослі добре знають, що таке війна, оскільки понад 20 років тому Хорватія теж боролася за свою свободу. Вони пам'ятають про це і вдячні, що Україна однією з перших визнала незалежність Хорватії.

Як проходять будні Ангеліни? Після ранкових тренувань починаються онлайн-уроки в рідній гімназії. Ми вдячні адміністрації та всьому колективу гімназії №315 за організацію навчання в складних умовах, за розуміння і терпіння вчителів, за можливість вчитися в українській школі. Це велика підтримка для дітей, яким дуже не вистачає домашнього тепла, спілкування з рідними, друзями, знайомими, а також навчання рідною мовою.

У вільний час Ангеліна активно бере участь у мітингах і зібраннях на підтримку України. Це боротьба тих, хто зараз не вдома. Українці, які знаходяться за кордоном, тримають свій фронт, роблять усе можливе, щоб про війну в Україні не забували, щоб європейські лідери та пересічні громадяни мобілізувалися для підтримки України.

Усі наші діти, які зараз знаходяться за кордоном, хочуть повернутися швидше додому, у свою рідну гімназію, до своїх однокласників і вчителів. Розуміють, що саме вони за кордоном є обличчям своєї країни, і не просто чекають і вірять у перемогу, а здійснюють свій невеличкий вклад у велику Перемогу незалежної України!

*Ангеліна М'яктова,
учениця 7-Б класу*

Де б не був, не забуду дім...

24 лютого 2022 року повністю змінило життя кожного українця. Так, як було раніше, уже не буде, адже кожен із нас пережив свою трагедію, яка залишила шрам у серці назавжди. Я був звичайним школярем 6-го класу з бажанням вчити мови, поглиблювати вивчення з математики і стати відомим футболістом. Мої дні були розписані по годинах: від тренувань з футболу до репетиторів. Я чітко розумів, куди рухаюся, і будував плани.

Та в один момент усе зруйнувалося – так я думав 24 лютого минулого року, а через тиждень, коли перетинав кордон Німеччини, навіть не знав, як жити далі й що робити з моїми цілями та мріями.

Проте з часом я зрозумів, що цілі мої незмінні і маю рухатися далі. Я знаю, що поки не можу зробити багато для своєї країни, але здатен максимально вкласти в себе, свої знання, щоб потім, ставши дорослим, прославляти свою країну та відновлювати її після нашої ПЕРЕМОГИ!

Чи легко 12-річному хлопцю покинути країну, тата, рідних, друзів, школу й опинитися в чужій країні, де чужа мова (німецьку в школі я не вчив), чужі люди та незнайома мені культура? Це було дуже складно, але я впорався та намагаюся жити далі.

А зараз переді мною постають все нові й нові виклики. Відвідувати німецьку школу та продовжувати навчатися в моїй улюбленій гімназії №315, а між цим усім далі займатися футболом – це важко. Проте я не здаюся, як не здається і моя країна. Я відчуваю велику відповідальність перед своєю сім'єю, рідними, німецькими й українськими вчителями і тренерами, адже не маю права нікого підвести і, насамперед, себе.

За понад 400 днів війни я зрозумів, що можу навіть більше, ніж думав: вивчити німецьку мову, продовжувати вчитися в українській школі та конкурувати з гравця-

ми своєї команди в Німеччині й намагатися в усьому бути кращим!

Щоб бути в основі футбольної команди в Німеччині, потрібно пройти важкий відбір і не зламатися, враховуючи жорсткі правила гри в цій країні. І я не здався, я виборов своє місце та пишаюся цим. Так, наразі це ще не команда Бундеслиги, але я впевнено іду до того, щоб грати там. Футбол із 5-ти років є частиною мого життя і війна не змогла зруйнувати мою дитячу мрію стати відомим футболістом. У мене є кумири – українські футболісти, на яких я рівняюся (і хочу бути навіть кращим, ніж вони), а саме Андрій Шевченко, Олександр Зінченко та Михайло Мудрик. Вони є спортивною гордістю країни і я знаю, що теж можу так.

А ще я впевнений, що здобуду хорошу українську освіту, попри те, що знаходжуся майже за 2 тис. кілометрів від дому. І дякую за це гімназії №315: за таку потужну базу, за таких професійних, розуміючих і терпеливих учителів та постійну підтримку нас, учнів.

Я знаю, ми не підведемо, не можемо підвести, як і ви всі не підводите нас та, незважаючи на проблеми з електроенергією, часті ракетні атаки й атаки дронами, систематичні повітряні тривоги по всій країні намагаєтеся вкладати в нас найважливіше – знання!

Через війну сотні тисяч українських дітей розкидало по світу. Я ніколи не міг уявити, що таке може трапитися зі мною, але я знаю точно, де б я не був, не забуду дім, Батьківщину і буду робити все для її розквіту!

*Володимир Іванченко,
учень 7-Б класу*

Travel broadens the mind

Подорожуймо світом!

Навчання – це невід’ємна частина в житті кожного учня, але для повноцінної віддачі потрібно ще й відпочивати, так би мовити перезавантажуватися. Наш 7-Г вміє це робити бездоганно, подорожуючи Європою, попри все.

Під час осінніх канікул ми відвідали чарівне містечко Закопане, що в Польських горах. Захоплюючі екскурсії, релаксуючі місця відпочинку, традиційна польська кухня, дискотеки, нові знайомства та купа неймовірних вражень, які неможливо передати словами, це потрібно тільки побачити, кожному!

А ось весняні канікули ми провели в європейській столиці Празі, що знаходиться на річці Влтава, Чехія. Дорога виявилася ну дуже складною, Європа чини-

ла нам усілякі перешкоди, але це ще більше надавало нам бажання дістатися до місця призначення і це було того варте! Чарівне місто, з неймовірною архітектурою, гостинними мешканцями та незабутньою атмосферою. Як виявилось, Прага – не єдине місце, яке може вражати своєю красою, кожен день нові відвідини, нова краса та безліч вражень. Подорожуйте, бо воно того варте!

P.S. Продовження буде, чекайте, сил і натхнення в нас дуже багато, для підкорення нових місць і нових, незабутніх вражень.

*Наталія Вергелес,
класний керівник та учні 7-Г*

День народження гімназії – це завжди свято

Кожного року учні нашої гімназії з нетерпінням чекають на День народження школи, який проходить в грудні. Це завжди свято. Аби відволікти дітей від війни, зменшити стрес і тривожність, наша гімназія намагається створити довірливу та невимушену атмосферу поваги та взаємної підтримки, де учні не відчувають тривоги, не бояться ділитися своїми думками й емоціями.

Отож, минулого року учні 8-А класу із задоволенням взяли участь у лізі KBK «Будьмо здорові!». Команди отримували різноманітні завдання, в яких потрібно було проявити свої здібності й таланти.

Талановитий 8-А творчо підійшов до участі в конкурсі, продемонструвавши винахідливість і кмітливість, музичні здібності й артистизм. Жартівливо та вміло учні обіграли виконання завдань у всіх конкурсах. Вражали командний дух, оригінальність постановок і художній рівень школярів. А ще – щирість і безпосередність артистів.

Незмінними складовими гри були відкритість, гумор, музика й танець, винахідливість та імпровізація. І наша команда «Вітаміни» стовідсотково впоралась із завданнями.

Бурхливі емоції вболівальників стали підтвердженням того, що такі заходи мають відбуватися. Виступ на сцені дає можливість проявити та розкрити таланти дітей, реалізувати прагнення до самовираження.

*Лариса Халюкова,
класний керівник 8-А класу*

Привіт, друзі!

Вас вітає команда 8-Г класу «Пес Патрон» – переможці цьогорічного конкурсу Ліга КВК «Будьмо здорові!». Цей рік не був веселим для кожного українця, бо повномасштабним вторгненням ворог хотів зламати наше майбутнє, силу та волю. Проте українська нація не тільки вміє захищати своє, але й жартувати, створюючи багато мемів на все, що трапляється в житті.

Наш клас не виняток, тож як би не було важко, ми продовжуємо жартувати й радіти життю. Наш девіз: «Не страшний ворожий дрон, ми команда «Пес Патрон», емблема – зображення найвідомішого песика-сапера породи джек-рассел-тер'єр Патрона. Команду представляли: Гальченко Арсеній, Козоріз Христина, Муха Сергій, Нікітіна Софія, Олійник Станіслав, Пашковська Софія, Поліщук Єлизавета, Синявський Дмитро, Смульська Віталіна, Таганцов Іван і Фомічев Володимир.

Наше питання для команд у першому конкурсі викликало регіт у залі, бо так званий блекаут пережили всі: «Чи допомагає зміцнити здоров'я відсутність електрики, коли ти живеш на верхніх поверхах багатоповерхівки?». А також ми відповідали на питання команд. Власну відповідь показали сценкою, де бабусю грала Віталіна, а учня – Стас. У наступних конкурсах необхідно було придумати смішне питання, озвучити оригінальну відповідь, продемонструвати пантомімою, а команді вгадати таємничих звірів.

В одному з конкурсів ми стали акторами казки. Герої: могутній розлогий дуб – Пашковська Софія, симпатична ворона – Фомічев Володимир, жаба в калюжі – Поліщук Єлизавета, чарівна принцеса – Нікітіна Софія, прекрасний принц – Гальченко Арсеній, страшний розбійник на коні – Олійник Станіслав.

У найяскравішому конкурсі два представники від класу Ліза і Дмитро мали смішно показувати танцювальні здібності на стільцях. Здавалося, що стілець танцює разом із Дмитром, стільки енергії та завзяття линуло від них.

І нарешті фінал. Дякуємо командам «Вітаміни» (8-А), «Офісні Гноми» (8-Б), «ЗСУ» (8-В) за чудову гру. Всі отримали подарунки. Ми, наприклад, замовили для класу піцу з соком, щоб відсвяткувати разом перемогу. І, звичайно ж, отримали головний приз – Ківіна, якого в наступному році плануємо передати новим переможцям, бо традиції мають продовжуватися.

*Юлія Олійник,
мама учня 8-Г класу*

Свято очима класного керівника

Наша команда

Всім привіт, ми 9-В. Хочемо розповісти вам про те, як наш клас готувався до виступу «Країни». Розпочнемо з того, що представляли ми надзвичайно різноманітну та яскраву Іспанію. Ми були горді представляти її, для нас було великою честю і відповідальністю показати її такою, якою її бачимо ми.

У наш час дуже складно зібратися з думками й силами, але ми це зробили, об'єднавши зусилля та спрямувавши їх у правильне русло. Нам хотілося зробити свято, за таких умов, за яких це можливо. І нам вдалося! На шляху в нас усе час з'являлися перешкоди, але ми впоралися. Ми тренували в темряві танець, який придумали самі, пробували різні варіації виконання рухів і кожна додавала свої ідеї. Ліхтариками підсвічували кімнату, але все одно танцювали деколи майже наосліп. Постійні тривоги заважали нам поставити сценки, нервувалися, що нічого не встигнемо. Ми хотіли зробити все самі, тому не запрошували режисера. Кожен із нас мав свою роль, працювали як команда. Період підготовки нас об'єднав. Наш класний керівник дуже сильно підтримувала нас і піднімала наш дух. Фарбувалися ми самі, а зачіски робила мама з нашого класу.

У день виступу ми дуже сильно нервували, боялися щось забути. Пролунала тривога. Ми чекали відбою, але його ніяк не було. Ми розійшлися. Свято перенесли на інший день. Довелося багато чого перероблювати, але все вийшло. Ми не ставили собі за мету перемогти, були впевнені в нашому виступі. Просто вірили, що класно виступимо. І не важливо, який буде результат, тому що ми провели цей час незабутньо.

Учні 9-В класу

День народження – це завжди свято! Відсвяткувати його хочеться так, щоб пам'ятати. Ось і день народження гімназії – це свято. Традиційно для учнів 9-х класів запропоновано взяти участь у конкурсі «Країни світу». Учням 9-В класу, де я є класним керівником, трапилася нагода представляти Іспанію.

Розпочалася кропітка робота до свята: пошук інформації, традиції та звичаї, танок, костюми, національна кухня... Тепер сценарій! Вирішили робити все самі! Я дивилася на дітей і раділа, як вони, не спавши ночі через повітряні тривоги, сидючи без світла, інколи в холоді, збиралися разом і готувалися.

Було все: суперечки, непорозуміння, сльози. Десятки разів щось змінювали, але попри всі складнощі йшли до своєї мети.

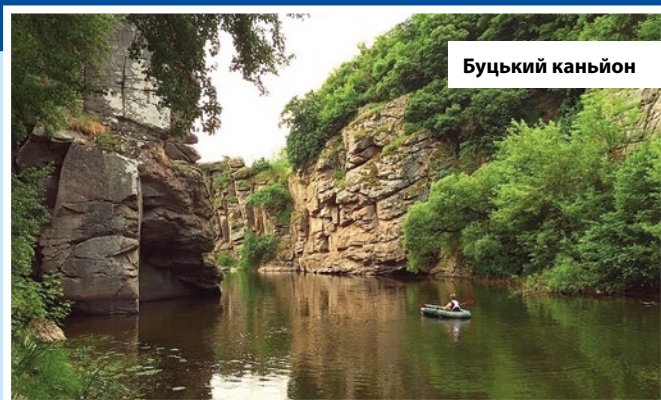
Заради таких моментів треба жити і йти до перемоги! За дітьми – майбутнє нашої країни. І наші зусилля виправдалися – наша команда посіла перше місце в конкурсі! Це неймовірні відчуття!

Діти України, ви – найкращі!

Наталія Шандрук,
класний керівник 9-В класу

Найкращі туристичні місця України

Буцький каньйон

Щоб побачити печери, каньйони, рожеві озера та величезні скелі, не треба їхати за кордон. Наша країна багата на мальовничі та цікаві місця, які варто відвідати хоча б раз у житті. Естетична складова для мандрівника є дуже важливою, тож ми вирішили розказати про кілька найпривабливіших туристичних напрямів, відвідавши які, ви зможете не лише побачити на власні очі красиві місця України, про які мало хто знає, але й дізнатися краще про рідну країну. І в той же час познайомитися ближче з її історією, культурою та просто зробити дивовижні фото на згадку.

1. Буцький каньйон

У маленькому селищі Буки причаївся справжній каньйон! Краєвиди тут ідентичні до пейзажів у фільмах: кам'яні схили, між якими протікає річка Гірський Тікич, густий ліс та найголовніша краса – водоспад Вир. Чудова ідея для піших прогулянок чи невеликого байдаркового туру! А ще це місце дуже полюбують альпіністи. На сайті buku.com.ua можна навіть знайти віртуальний тур Буцьким каньйоном.

ЯК ДІСТАТИСЯ: Увага! Існує два селища Буки. Те, що потрібне нам, знаходиться в Маньківському районі Черкаської області.

2. Блакитне озеро

Це ідеальне місце, щоб врятуватися від літньої спеки, справжнє міні-море серед сосен. Воно має небесно-блакитний колір, який сформувався внаслідок залишків кварцового піску на дні озера. За невелику плату можна влаштувати кемпінг чи оселитися в комфортному будиночку на березі. Але є одна проблема – це велика кількість туристів, тож будьте готові поборотися за вільне місце!

ЯК ДІСТАТИСЯ: озеро сховалося в селі Олешня Ріпкинського району Чернігівської області. Туди без проблем можна доїхати громадським транспортом чи автомобілем.

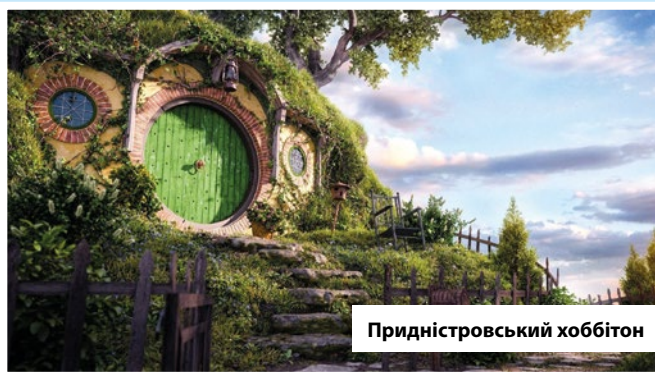
3. Придністровський хоббітон

Думаєте, чому така дивна назва? Придивіться гарненько. Ця пам'ятка схожа на житло хоббітів із книг Джона Толкіна. Це містичний must have вашого літа. Досі ходять легенди про походження дивних печер у горах. Подейкують, що в них жили первісні люди.

ЯК ДІСТАТИСЯ: Хоббітон розташований у Львівській області. Ця краса знаходиться в районі трьох сіл, тому без транспорту тут обійтися буде важко!

4. Токівські водоспади

Це диво серед дніпрового степу. Ви бачили коли-небудь кольорові водоспади, що біжать один за одним? На річці Кам'янка на вас чекає безліч бурхливих потоків, які падають униз, немов сходами. Але це ще не все! Ка-

Придністровський хоббітон

Заліщики

Токівські Водоспади

мені, якими тече вода, мають червоний відтінок. Висота водоспадів може сягати 1,5 метра, а загальна довжина – близько 14 м. Ще тут є невеликі «басейни» з каміння, в яких можна купатися.

ЯК ДІСТАТИСЯ: каскад водоспадів знаходиться в селі Тік Дніпропетровської області. Найкращим рішенням є озброєння картою та навігатором. Доїхати можна як громадським транспортом, так і власним авто.

5. Заліщики

Заліщики – це унікальне місто-ілюзія. Може здатися, що воно розташоване на острові, але це обман. Тоді може здатися, що досвідчений мандрівник тут не знайде нічого цікавого, але це ще більша брехня. Заліщики – це місто в Тернопільській області, територія якого була заселена з давніх-давен, але перші письмові згадки про нього датуються 1340 роком. Тоді поселення ще було власністю польського короля.

Головна визначна пам'ятка Заліщиків лежить за його межами, у селі Хрещатик. Там ви знайдете природний оглядовий майданчик міста та побачите меандр Дністра – унікальний річковий вигин на 180°. Він створює ілюзію ідеально круглої форми острова. Місце вподобали фотографи, які приїжджають сюди за унікальними кадрами.

Гадаємо, ви також оновите свою сторінку Instagram фотографіями неймовірних краєвидів!

ЯК ДІСТАТИСЯ: Заліщики розташовані за 125 км від Тернополя, за 80 км від Кам'янця-Подільського і за 2 години потягом із Чернівців. Залізничне та автобусне сполучення працює з Тернополем, Чернівцями, Львовом і Києвом.

6. Лемурійське озеро

Ще одним фантастичним місцем України, обов'язковим для відвідування, є Лемурійське озеро. Це озеро набуло популярності через незвичайний рожевий колір води, ніби хтось впустив туди величезну банку з фарбою. Крім

того, плавати у цій водоймі ще й корисно. Воно є аналогом Мертвого моря через свою солоність, тож і потонути в ньому неможливо! Навколо Лемурійського озера виникло багато легенд. Як розповідають, відкрили це джерело випадково – у 70-х роках минулого сторіччя тут упав радянський військовий літак. Начебто саме від удару й потужного вибуху на місці падіння утворилося невелике озеро, яке почало наповнюватися водою рожевого кольору, а згодом набуло неймовірної популярності серед туристів.

ЯК ДІСТАТИСЯ: озеро знаходиться приблизно за 100 км від Херсона, у селі Григорівка Чаплинського району, в одній із бухт затоки Сиваш.

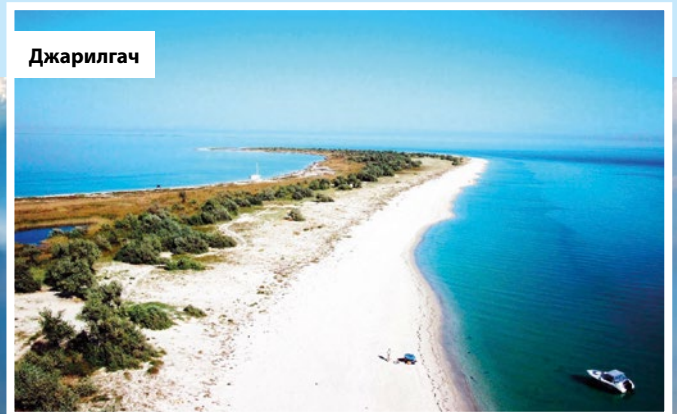
На жаль, сьогодні Україна бореться з жорстоким ворогом, який прагне захопити та знищити все прекрасне на території нашої держави. Лемурійське озеро, Чорне й Азовське моря, херсонські плавні, Олешківські піски, Асканія-Нова, Чорноморський біосферний заповідник, мальовничий острів Джарилгач – все це до війни притягувало тисячі туристів, а зараз знаходиться під загрозою через російську агресію, бо війна та окупація наносять величезну шкоду природі. Тому поки що задля безпеки та збереження здоров'я і життя ми маємо утриматися від подорожей на Південь та Схід країни.

Але ми віримо, що дуже скоро, після нашої довгоочікуваної перемоги, прийде час, коли кожен із нас матиме змогу відвідати раніше невідомі місця нашої землі й на власні очі побачити, як вони відновлюються та загоюють свої рани. Ми впевнені, що зовсім скоро Лемурійське озеро знову стане доступним для відвідування українцями та нашими іноземними друзями. А поки що ми дякуємо нашим відважним ЗСУ, що ціною власного життя захищають сьогоднішню та майбутню Україну! Вони – справжні герої, а ми маємо їх підтримувати, аби кожен захисник повернувся додому живим і неушкодженим і разом із сім'єю зміг вирушити у тур вільною Україною! Слава Україні, слава її героям!

*Аліна Кутас, Валерія Слободян,
учениці 10-А класу*

Лемурійське озеро

Джарилгач

Захоплива подорож у світ інтелектуальних ігор

Це вражаюче досягнення: учні нашої гімназії стали переможцями в інтелектуальній грі «Інтелект-турнір», яка проходила між різними навчальними закладами району!

Турнір, на якому я був зі своїми друзями, подарував мені враження, які я не забуду. Наші переживання й радість, нашу згуртованість і головне – перемогу, яку ми змогли одержати завдяки нашій співпраці.

Гнідобор Артем, 9-Г клас

Участь у районному етапі щорічної інтелект гри «Інтелект-турнір» була захоплюючим і незабутнім досвідом. Я й раніше брала участь у подібних заходах, проте у воєнний час це ще раз доводить нашу незламність.

Отже, у нас була чудова команда, яка складалася з 6 учасників. Ми дісталися до місця проведення турніру та почали готуватися. Там було багато команд, з якими ми мали змагатися. Гра складалася з 4 турів. Усі запитання

були спрямовані на знання нашої рідної України, вимагали нестандартного мислення та обізнаності в різних сферах. Наша команда прекрасно справлялася із завданнями, і ми непомітно перейшли до 2 туру. І тут раптово зникло світло! Це нас не зупинило. Завдяки організаторам гра продовжилася вже з ліхтариками.

Нарешті, усі завдання були виконані й залишалося очікувати на результати. Це було дуже хвилююче! Яка ж була радість, коли ми посіли перше місце! Завдяки спільній праці та знанням команда «Молодь XXI століття» стала найерудованішими дітьми Дарницького району в 2022 році!

Додому ми дісталися виснажені, проте щасливі!

Ситник Софія, 9-А клас

У листопаді 2022 року учні нашої гімназії взяли участь в інтелектуальній грі «Інтелект». Районний етап гри проходив у Центрі технічної творчості та професійної орієнта-

Мені дуже сподобався «Інтелект-турнір», дуже цікаві люди й питання. Я очікував, що буде складно, але виявилось, що це дуже цікаво. У мене дуже позитивні враження і від команди, і від цікавих завдань.

Лещенко Ростислав, 10-А клас

Інтелект-турнір – це гра для розумних, для тих, у кого дуже сильно розвинена ерудиція. Коли ми виграли районний етап цього змагання, то були шоковані, адже навіть не сподівалися на це. У міському етапі, на жаль, ми не виграли, тож є до чого прагнути. Команда в нас дружна, весела, розумна. Загалом мені сподобалося.

Забочький Богдан, 9-Г клас

ції шкільної молоді Дарницького району, що знаходиться по вул. Ю. Пасхаліна, 15. Наша команда складалася з 6 учнів 9-10 класів, оскільки турнір проводився серед підлітків 13-15 років.

Хоча всі ми були з різних класів і майже не знали один одного до турніру, на районному етапі гри нам вдалося стати єдиною, згуртованою командою та чудово впоратися з інтелектуальними завданнями. У результаті наша команда виборола на цьому етапі перше місце серед команд шкіл Дарницького району. Ми, звісно, старалися, але певною мірою наша перемога стала приємною несподіванкою! Ми отримали кубок і приз у вигляді сови, який щороку знаходить свого нового переможця.

Але участь у такому цікавому та престижному заході стала для нас корисним досвідом. Не бійтеся пробувати свої сили в інтелект-турнірах! Вони виявлять ваші сильні та слабкі сторони й стануть чудовим досвідом для майбутніх інтелектуальних звершень!

Кутас Аліна, 10-А клас

Коли я вперше почув про турнір «Інтелект», то не міг визначитися, чи варто мені брати участь у ньому, але після недовгої консультації з батьками та друзями все ж таки вирішив це зробити. Турнір почався в доволі незвичайному середовищі, але, попри всі повітряні тривоги, його вдалося провести, за що ми щиро вдячні адміністрації конкурсу. Протягом усього турніру наша команда була сповнена ідей, як вулик, кожен викрикував відповіді, які згодом перевірялись на точність. Усією групою ми вважали, що не зможемо здобути переможні місця, але після короткотривалого фіналу, коли підраховали кількість балів, виявилось, що наша команда здобула перше місце! Кожен із нас був у цілковитому захваті, нас переповнювали різноманітні емоції. Загалом турнір пройшов чудово, тож із нетерпінням чекаю на цей конкурс знову!

Шабанов Володимир, 9-А клас

Бажаємо вам подальших перемог у захопливому світі інтелектуальних ігор! Нехай ваші знання постійно розширюються, а розумові вміння ростуть із кожним змаганням. Ми сподіваємося, що ваша пристрасть до інтелектуальних викликів принесе вам ще багато захоплюючих моментів, нових досягнень і незабутніх перемог. Нехай ваша впевненість, творчість і наполегливість завжди супроводжують вас на вашому шляху до успіху. Успіхів у майбутніх інтелектуальних турнірах!

*Ганна Бичковська,
учитель історії*

Про плюси і мінуси життя за кордоном

Мене звати Кімак Уляна, я – учениця 10-А класу гімназії 315. Через повномасштабну війну в Україні вже 9 місяців я проживаю в Німеччині. Загалом моє життя в цій країні не надто суттєво відрізняється від життя в Україні. Майже весь час я проводжу вдома, навчаючись. Проте на вихідних ми всією сім'єю досить часто виїжджаємо в місто.

На відміну від багатьох українських підлітків у Німеччині, я не навчаюся в німецькій школі, а відвідую курси з вивчення німецької мови, щоб отримати сертифікат про знання мови рівня B1. Я почала відвідувати курси на початку травня, вони тривають майже 2 місяці і складаються із понад 200 годин навчання. Наприкінці року досить складно навчатися в українській школі та одночасно відвідувати курси, адже в цей час починаються всі важливі залікові контрольні, але я намагаюся все встигати та навіть знаходити час для домашніх справ і обов'язків.

Загалом, перебуваючи в Німеччині, я виокремила декілька основних відмінностей. Як і більшість підлітків, я люблю проводити час у торговельних центрах, проте, на відміну від мого рідного Києва, де є дуже багато торговельних центрів, у Німеччині у великих містах, таких як Франкфурт чи Мюнхен, наприклад, на все місто є всього один чи два торговельні центри, що для мене є досить дивним.

Також я впевнена, що всі чули такий міф, що в Німеччині потяги завжди приїжджають вчасно, але, на жаль, це

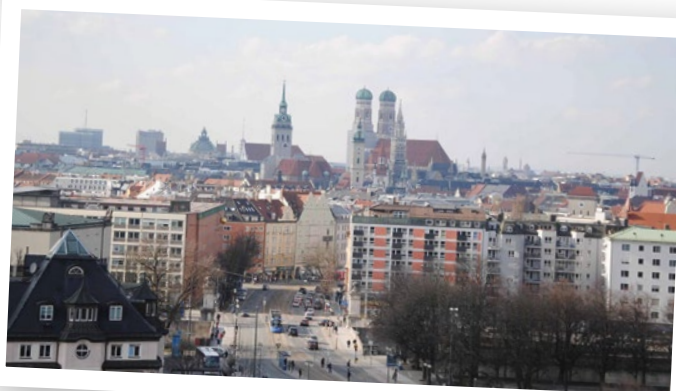
далеко не так. Нещодавно, коли мені потрібно було повертатися з курсів, на які я їжджу в сусіднє місто, всі потяги до мого міста відмінили, тож мені в буквальному сенсі довелося бігти на останній автобус до сусіднього міста, з якого я все-таки змогла дістатися додому. І, звісно ж, як можна не сказати, що в неділю всі магазини зачиняються і щось купити взагалі неможливо. І це стає дійсно важко, коли ти звик у разі потреби «вискочити» в магазин біля будинку.

Проте в Німеччині є й багато плюсів. Основним із них я вважаю простоту міжміського сполучення. На вихідних із мого міста я можу поїхати в Штутгарт, Мюнхен, Франкфурт, Страсбург і навіть Прагу. А з упровадженням весняного квитка це не тільки просто, а ще й вигідно. Також хотілося б зазначити, що ціни на продукти та одяг тут значно менші, ніж в Україні. Також не можна не відзначити чистоту міст: тут ви навряд чи знайдете принаймні один брудний куточок.

Отже, у Німеччині, як і в будь-якій країні, є свої плюси та мінуси.

І як би сильно нам не хотілося додому, важко заперечити, що це дійсно гарна країна зі своєю унікальною культурою та добрими людьми, і ми вдячні їй за те, що в складний для українців час, вона не залишилася осторонь.

Уляна Кімак,
учениця 10-А класу

Допомога заради перемоги

Війна... Це страшне слово ввірвалося в наші оселі 24 лютого 2022 року. Росіяни вдерлися на територію нашої держави та з першого ж дня почали руйнувати все на своєму шляху, вбивати мирних людей. Для них не існує нічого святого! Все, що зустрілося на їхньому шляху, нещадно знищувалося.

Тому всі українці об'єдналися, як ніколи, щоб допомогти збройним силам України.

Наша гімназія не залишилася осторонь цієї біди. Учні разом із батьками робили окопні свічки та закуповували тканину й плели маскувальні сітки нашим воїнам. Хочу подякувати всім, хто наближає нашу перемогу, а особливо родинам Скорик І. С., Кириленко В. В., Чепурній Т. М., Лещенко В. А. Багато дітей з 10-В, 10-А та 9-В класів під час літніх канікул приходили та працювали, навіть зі своїми друзями.

Започаткувала цю роботу Остроушко Валентина Василівна. Саме вона організувала вчителів і дітей у «Штаб волонтерського руху гімназії 315». Діти писали листи воїнам, збирали теплі речі солдатам, передавали смаколики, підтримували переселенців і тварин, що опинилися у скруті, виготовляли браслети-обереги та ангеликів-обереги. Дякую вчителям Письменській Світлані Євгенівні, Гребенщиковій Олені Анатоліївні, Вельмик Лідії Іванівні, Поминальній Олені Михайлівні та всьому педагогічному колективу гімназії.

Українців ніколи не здолати! Ми – непереможна нація. Слава Україні! Героям Слава!

*Ніна Медвідь,
класний керівник 10-В класу*

Пісня на випускний

Школа.
Яке цікаве це слово.
Це як майже сім'я
І вже точно наш дім.

Школа.
Нам багато не треба,
Це вже наша потреба.
Як люблю я вас всіх,
Своїх...

Коридорами рідними
Кабінетами світлими,
У ній
Я живу цей рік.
Та, на жаль, останній...
І із друзями вірними,
Почуттями сильними
У ній
Я живу цей рік...
Вперше і востаннє...

Школа.
Таке радісне слово,
Але ми не готові...
Покидати цих стін
Назавжди.
Шкода,
Що роки пролетіли,
Ми їх всіх пропустили,
Не помітили зовсім
11-ий клас...

Коридорами рідними,
Кабінетами світлими
У ній
Я живу цей рік.
Та, на жаль, останній...
І із друзями вірними,
Почуттями сильними
У ній
Я живу цей рік...
Вперше і востаннє...

В школі...
Ми живемо і мрієм,
Ми сміємося і млієм.
Це вже точно наш дім,
Та скоро...

*Творчий колектив
11-А класу*

Сирена замість співу солов'їв, і
молодість проведена в підвалі.
За скільки ще загублених жит-
тів блищатимуть на грудях в
вас медалі?

І скільки ще я покидатиму свій
дім, наївно вірячи, що це вос-
тання?

Коли нарешті я почую грім, а не
гармат тих вибухи запальні?

Я не просила вас про поряту-
нок, я не просила руйнувати
вщент міста.

І скільки ще ви цих гірких пігу-
лок покладете народу у вуста?

І я не знаю там, чи є над нами
Бог, коли у світі є такі безчин-
ства.

Коли мою Україну обіймає
смог, чи зможу я стерпіти того
свинства?

Але я знаю – Україна є, і буде
воля, правда та свобода.

Я знаю – Україна є, бо в пра-
щурах у нас кипить козацька
врода.

*Вероніка Зибелєва,
учениця 11-А класу*

На цей вірш написана пісня англійською.

Siren's song instead of nightingales
Youth spent in basements, hope now fails
How many more lives lost in vain
Medals on chests, still they remain

Chorus:

How much longer must we go on this way
Naively believing it's our last day
When will thunder replace the sound of war
And peace at last come to our door

Verse 2:

No one asked for salvation or destruction
But we're given bitter pills, no reduction
How much more must the people bear
Before they break and no longer care

Chorus:

How much longer must we go on this way
Naively believing it's our last day
When will thunder replace the sound of war
And peace at last come to our door

I don't know if God is above

When there's so much lawlessness and love
Can we endure the smog and brutality
Or will it crush us, destroying our morality

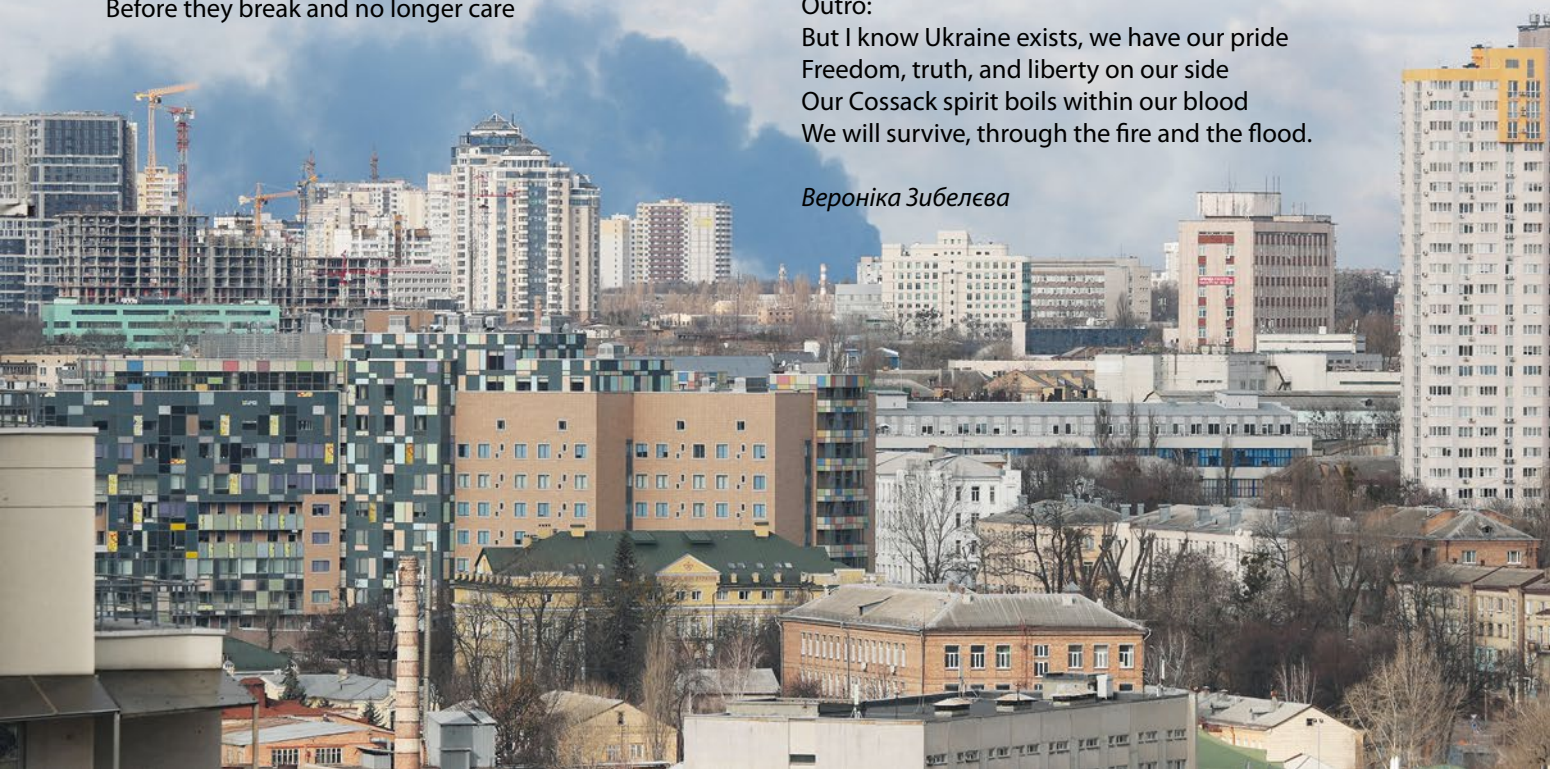
Chorus:

How much longer must we go on this way
Naively believing it's our last day
When will thunder replace the sound of war
And peace at last come to our door

Outro:

But I know Ukraine exists, we have our pride
Freedom, truth, and liberty on our side
Our Cossack spirit boils within our blood
We will survive, through the fire and the flood.

Вероніка Зибелєва

«Happy Paw»

Наша гімназія брала участь в акції від «Happy Paw». Учні зібрали різноманітну допомогу для тваринок, що шукають дім. У шкільний парламент приносили корм, іграшки, засоби для гігієни, теплі ковдри, миски та багато іншого. Представники шкільного парламенту переконалися, що всі речі були передані прямо в лапки до друзів наших менших.

Притулок був дуже вдячний учням гімназії за надану допомогу.

Шкільний парламент

Святкуємо разом

Вже 17 років наша гімназія співпрацює з Ліборіус Гімназією, що в місті Дессау. Учителі й учні протягом багатьох років відвідували це невеличке місто, що знаходиться біля столиці Німеччини Берліну. Своєю чергою ми також гостинно приймали в себе наших німецьких друзів. На жаль війна внесла свої корективи в наші відносини, але ми вдячні нашим друзям-побратимам за підтримку, гуманітарну допомогу та запропоновані нашим вчителям і учням житло та безпеку. Сподіваємося, що після нашої перемоги ми знову зможемо зустріти їх у нашому чудовому місті.

А поки що життя триває. І хоча минулий рік був дуже складним для нас, у листопаді ми встигли провести декілька спільних уроків з учнями Ліборіус гімназії, хоч і довелося шукати віконця між перебуванням в укритті та відсутністю електроенергії.

За традицією в Німеччині вже наприкінці жовтня починають готуватися до головного свята року – Різдва Христового. Кажуть, що очікування свята буває ще цікавішим і хвилюючим, ніж саме свято, тому в цій країні з 1 по 24

грудня святкують Адвент-Очікування Різдва. Про те, як саме готуються в їхніх родинях до свята, розповіли нам учні 9 класів, що заглибили нас в атмосферу старовинних традицій, та поділилися історіями про свої адвент-календарики, які кожна німецька родина обов'язково купує перед Різдвом. Учні нашої гімназії з 6-В класу Бурканов Матвій, Медвецька Єва та Чимишенко Діана розповіли німецькою мовою про святкування зимових свят в Україні, про те, як святкують свято Святого Миколая, вдома та в школі. Учениці 10-Б класу Юлія Шевчук та Ангеліна Ткачук також розповіли нашим друзям про традиції та звичаї святкування зимових свят у різних куточках України, про традиційні 12 страв на Святвечір і багато різних цікавинок, що століттями формувалися в нашій культурі. На цей урок за темою «Зимові свята» ми також запросили учнів 6-А класу, які дуже емоційно подякували друзям з Німеччини за розповіді та вікторини, якими ми обмінювалися під час уроку.

Так, ми говоримо різними мовами, живемо за сотні кілометрів, але бачимо, як багато спільного є в дітей та дорослих наших країн, що для всіх головне – це мирне небо, тепле сімейне коло та шанування вікових традицій. Ми бажали один одному веселих свят. А також учні з Німеччини вивчили найголовніше словосполучення для українців: «Швидкої перемоги!»

Любов Олеськів,
вчитель німецької мови

Наукова робота в гімназії №315: попри виклики воєнного часу

131 нагорода районного та міського етапів Всеукраїнських олімпіад і конкурсів – високі досягнення учнів гімназії №315 у 2022-2023 навчальному році.

Складний воєнний 2022-2023 навчальний рік уже позаду. Озираючись у минуле, згадуємо й повітряні тривоги, і вимкнення світла й тепла, і відсутність інтернету, і дистанційне навчання, і хвилювання, які були пов'язані з проходженням онлайн-випробувань під час проведення Всеукраїнських олімпіад і конкурсів-захистів робіт Малої академії наук (МАН). Але сьогодні, підсумовуючи результати нашої наукової роботи протягом року, переконуємося, що учні гімназії №315 – це справжні бійці, які на освітянському полі бою виборили 131 нагороду і ще раз довели, що, попри всі труднощі, йдуть до перемог.

Цього року Науковому товариству учнів гімназії «Джерело» було присвоєно статус афілійованого члена Малої академії наук України, що надає нам ще більшої автономії у співпраці з МАН і залученні нашої учнівської молоді до науково-дослідницької діяльності: участь у предметних конкурсах і Всеукраїнських предметних олімпіадах, написання та захист творчих і наукових проектів у 5-8 класах, Всеукраїнському конкурс-захисті науково-дослідницьких робіт МАН у 8-11 класах.

Отож, робота протягом року не зупинялася: продовжували працювати секції НТУ «Джерело». У науково-прак-

тичній роботі з різних напрямків було задіяно понад 800 учнів 1-11 класів.

Традиційно учні гімназії брали участь у Всеукраїнських олімпіадах з базових дисциплін. Шкільний етап – 511 учасників, із яких 276 призерів: I місце – 92, II місце – 81, III місце – 103. Районний етап проходив дистанційно, під час якого 59 учнів стали призерами: I місце – 7 учнів, II місце – 24, III місце – 28. Міський етап олімпіад теж був проведений дистанційно, маємо 29 призерів: I місце – 6; II місце – 6; III місце – 17. У конкурсі-захисті науково-дослідницьких робіт МАН на шкільному етапі було представлено 66 робіт, із них 36 – призери. На міський етап було подано 28 робіт, 13 із яких посіли призові місця.

У Всеукраїнському онлайн-конкурсі з української мови імені Петра Яцика учениця 10-А класу Кутас Аліна посіла III місце, а також III місце у Всеукраїнському марафоні з української мови.

Міжнародна гра зі світової та української літератури «Sunflower» зібрала 189 учасників. У Міжнародному математичному конкурсі «Кенгуру» змагалося 199 учнів. У Міжнародній природничій грі «Гелінтус» було задіяно 293 учні. У Всеукраїнській українознавчій грі «Соняшник» участь взяли 206 учнів.

Конкурс творчих і наукових проєктів Наукового товариства учнів гімназії «Джерело» проходив у два етапи: I – вересень-березень (написання робіт та захист у класах), II – квітень (захист робіт на паралелях). Серед учнів 5-8 класів очної та дистанційної форм навчання було написано 498 робіт: 5 класи – 185, 6 класи – 120, 7 класи – 105, 8 класи – 88. Під час захистів на паралелі 5 класів серед 13 учнів відзначено 5-ох: I місце – Кононенко В. (5-Е), II місце – Данько О., Вихристюк В. (5-Е), Черкасова А. (5-Д), III місце – Зінченко К. (5-Е). На паралелі 6 класів серед 15 учнів були відзначені 3-ох: I місце – Писарчук М. (6-В), II місце – Медвецька Є. (6-В), III місце – Лавриненко Д. (6-Г). Серед учнів 7 класів захищалося на паралелі 12 учнів, серед яких 3 стали призерами: I місце – Гайдамак А. (7-Г), II місце – Сімонишина А. (7-В), III місце – Гайдамак Я. (7-Г). Серед учнів 8 класів захищали проєкти 8 учнів, троє з яких стали призерами: I місце – Куценко М. (8-Б), II місце – Гончарова С. (8-В), III місце – Рубан М. (8-Б).

Кожного року Київська міська рада призначає персональні стипендії учням із метою заохочення до наукової, дослідницької діяльності та поглибленого вивчення предметів. Цього року на персональну премію претендують наші учениці 10-А класу: Кутас Аліна, яка вже два роки поспіль була стипендіаткою та продовжила наполегливо працювати в 2022-2023 н.р., виборовши 12 перемог; Кімак Уляна також здобула 12 перемог на олімпіадах і конкурсах районного, міського та Всеукраїнського рівнів.

Учні 8-9 класів проводили дослідницьку роботу в лабораторії біотехнологій гімназії №315 під керівництвом учителя біології Вельмик Л. І. та представників Громадської організації «Толокар»: виготовили теплицю, висадили насіння овочів у ґрунт та дочекалися сходів. Також

на базі нашої лабораторії учениця 9-Б класу Шатиркіна Дар'я під керівництвом Вельмик Л. І. провела дослідження та написала наукову роботу «Вплив різних речовин на кісткову тканину», а на районному та міському етапі Всеукраїнського конкурсу-захисту робіт МАН посіла призове місце. Окрім цього, Дар'я ще здобула 6 призових місць на районних і міських олімпіадах.

А ще впродовж року були квести юних дослідників, знавців мови, «Інтелект-турніри», цікаві та пізнавальні екскурсії до дитячого науково-технологічного музею «Експериментаніум».

Гімназія також продовжує співпрацю науково-пошукового спрямування з: Національним університетом біоресурсів і природокористування України (факультети захисту рослин, біотехнологій та екології; інформаційних технологій; харчових технологій та управління якістю продукції АПК), ННЦ «Інститут біології та медицини» при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка (кафедра вірусології), Київським національним університетом ім. Т. Г. Шевченка (факультет психології), Громадською організацією «Толокар» (співпраця в рамках функціонування лабораторії біотехнологій), Київською малою академією України.

Пишаємося нашими гімназистами та бажаємо нових перемог у майбутньому!

Алла Кривенок,
заступник директора з наукової роботи

Дні науки в гімназії

Уже стало доброю традицією наприкінці травня в гімназії №315 проводити Дні науки. Учителі точних і природничих дисциплін підготували квест для 5-7 класів, під час якого учні мали змогу перевірити свої знання з природознавства, фізики, географії, математики, біології, хімії, інформатики та робототехніки.

Учні зареєструвалися на першій станції, отримали маршрути, за якими проходили випробування. І почався відлік часу виконання завдань.

Спочатку вчитель природознавства та фізики Гребенщикова О. А. запропонувала на манекені людини показати й назвати п'ять органів людини, виконати інтерактивні завдання з фізики на встановлення відповідностей. На другій станції математики учителі Чорна І. О. та Валієва Н. Е. загадували логічні, математичні задачі, а також геометричні завдання на просторове уявлення. Третя станція – географія, де Пархоменко О. В. перевіряла, як швидко учні можуть скласти пазл політичної карти Європи. Четверта станція – біологія, під час проходження якої Генсцька О. І. запропонувала розпізнати готові мікро-

препарати з використанням електронного мікроскопа. А вчитель біології Шандрук Н. В. підготувала завдання на встановлення відповідностей між представниками ссавців до їх рядів. На станції робототехніки Содомо І. П. перевіряв, як швидко учні можуть зібрати модель транспортного засобу за зразком. А на станції хімії Бобрулько Н. Г. надала можливість семикласникам дослідним шляхом перевірити дію індикаторів і якісні реакції на визначення речовин. З інформатики Гончарик В. М. пропонувала розгадати анаграми, кросворди та ребуси.

Для когось із учасників завдання виявилися складними, тому довелося витратити на деяких станціях маршруту більше часу, а хтось виконував їх миттєво, тому й прийшов до фінішу першим, другим або третім.

Отже, перші місця на паралелях вибороли учні 5-А, 6-А, 7-В і 7-Б, другі місця посіли учні 5-Б, 6-Б, 7-А і треті місця здобули команди 5-Г, 6-В та 7-Г класів.

Неймовірні емоції та позитивні враження отримали всі учасники квесту юних дослідників, а ще переконалися, що наука може бути дійсно цікавою та захоплюючою.

*Алла Кривенок,
заступник директора з наукової
роботи*

Eurofest-2023

Хоча 2022-2023 навчальний рік виявився неймовірно складним і для дітей, і для батьків, і для вчителів, але всі намагаються жити далі й знаходити позитивні моменти. Онлайн-уроки, обстріли, сирени, страх – усе це супроводжує українців і досі. Як знайти мотивацію, бажання вчитися, реалізовувати себе в такій ситуації?

У квітні наша школа отримала можливість стати частиною історії «Євробачення-2023». Звісно, не всі учні погодилися та виявили бажання записати відео, в якому могли розповісти про свою мрію англійською мовою, але багато дітей моїх груп 7-х класів із задоволенням долучилися до конкурсу.

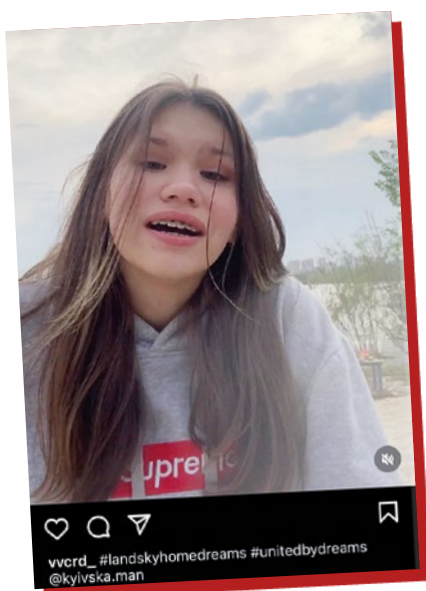
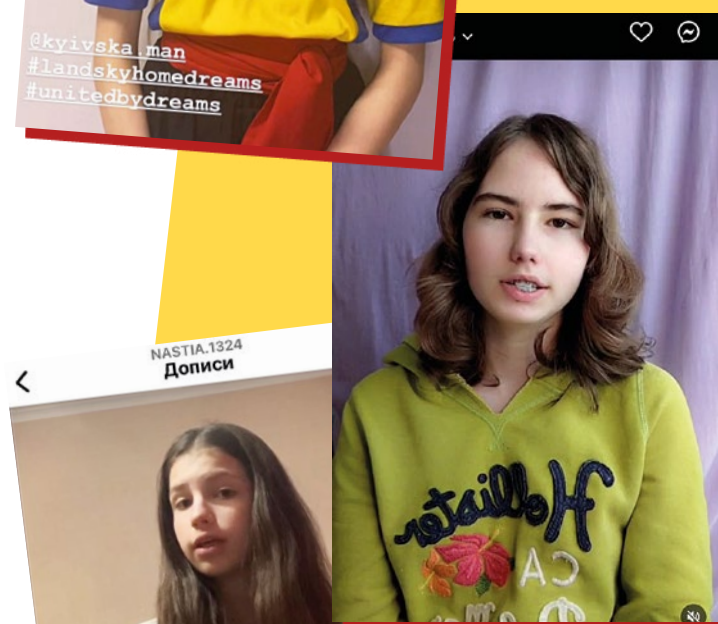
Підготовка кипіла. Треба не тільки створити текст, описавши свою мрію і те, як ти йдеш до неї, а й змонтувати ролик, щоб це було й естетично гарно, і граматично правильно. Перші спроби були не досить вдалим, але з кожним кроком ставало краще й краще.

Першою ученицею, яка наважилася записати відео, стала Макарова Мілана (7-В клас). Ось що вона каже про цю роботу: «Як тільки дізналася, що можна долучитися до конкурсу, вирішила, що це круто. Спершу написала текст і вивчила його. Потім зняла перше відео і відправила Тетяні Василівні. Прийшла відповідь – круто, але посміхайся більше та виправ кілька помилок у вимові. Вирішила для себе, що скільки б не знадобилося спроб, але все одно доведу цю справу до кінця. Так і вийшло. Із четвертої спроби я все ж зняла гідне відео й дуже пишаюсь цим. Хотілося б мати більше таких конкурсів».

Аж 23 дитини виявили бажання зняти відео, усі з цим впоралися, поставили теги МАН і, можливо, ці відео стануть частиною документального ролику про «Eurofest».

Переглядаючи ці відео, я вкотре переконалася: для України є одне бажання для всіх – перемога та мир на нашій землі.

*Тетяна Терещенко,
вчитель англійської мови
Мілана Макарова,
учениця 7-В класу*

Мій шлях за кордоном

Рада вітати вас! Я Владислава Сирота, мені 18 років і я – випускниця гімназії №315 із поглибленим вивченням іноземних мов, а зараз ще й студентка Краківської академії імені Анджея Фрича Моджевського. Із початком першого навчального семестру в академії (жовтень 2022) моє життя кардинально змінилося. Хоча, насправді, як і в усіх, воно зазнало змін ще 24 лютого 2022 року. Любі учні та викладачі 315 гімназії, сьогодні я поділюся з вами своєю історією.

28 лютого я перетнула кордон України з Польщею. Тоді мала закінчувати 11 клас. Вже через два тижні я пішла до польської школи, бо сидіння вдома просто вбивало мене, нав'язливі думки роз'їдали зсередини. Ще тоді я була впевнена, що дуже скоро повернуся до України і, як і планувала, вступатиму в Києві на режисера кіно і телебачення. Та чим довше я чекала, тим меншою ставала моя надія. У квітні я усвідомила, що більше чекати не можу і доведеться думати про вступ у Європі. Накрила хвиля страшної паніки. Куди вступати? Невже я не зможу розвиватися у своїй рідній країні? Що робити з вибором спеціальності? Невже я маю забути про кіносферу, бо не встигну підготуватися до творчого конкурсу за кордоном? Якою мовою вчитися і як вивчити її настільки добре за такий короткий проміжок часу? Тисячі питань з'являлись у мене в голові, а відповіді так і не приходили. Кожен день я переглядала сотні інтернет-сторінок вищих навчальних закладів. Досі пам'ятаю ці останні дні квітня 2022: жажлива завірюха за вікном (було багато снігу, бо ми жили в горах), кава і плед (холодно), комп'ютер, який не вимикався, сльози та схвильована мама. Я розуміла: такого навчання, якого я хотіла, не буде, або «нічого не буде» – ці нав'язливі слова не давали мені спокою. З 11 років мої думки були тільки про кіноіндустрію. Я ніколи не сумнівалася в тому, чим хочу займатися в житті. Та в ті страшні хвилини я усвідомлювала, що вмиг можу втратити все це. Мені здавалося, що всі мої прагнення та досягнення в Україні більше не мали значення. Я не хотіла просто вступати кудись на рекламу, туризм чи журналістику, хоча всі й казали: так буде правильно. Більше того, я розуміла, що взагалі могла втратити можливість вчитися у закладі вищої освіти, а замість того просто залишитися у 12 класі в польській школі в маленькому селищі. Останній варіант лякав мене ще більше, бо усвідомлювала: це був би величезний крок назад.

Тоді серед сотні університетів я й знайшла Краківську академію ім. Анджея Фрича Моджевського. Вона привабила мене назвою лише однієї спеціальності, яку пропонувала у своїй програмі. «Організація кіно- і телепродукції» – як же це прекрасно звучало! Я одразу ж почала шукати інформацію щодо цього напрямку й умов вступу. Репутація та рівень університету здалися мені нормальними. І одразу ж гарні новини: складання творчого екзамену не вимагалось (бо продюсування більше пов'язане з менеджментом, аніж із творчою діяльністю), а всі інші умови в принципі виявлялися реальними до виконання. Так, це не було саме те, чого я хотіла раніше, але це був

найкращий розвиток подій з усіх можливих. До того ж, початок кар'єрного розвитку в Кракові здавався чимось дуже гідним. Тоді в мене з'явилася надія. Я розуміла, треба докласти максимум зусиль і не прогавити цю можливість, подаровану Богом. У травні 2022 року я закінчила 11 клас із прекрасними результатами, у липні склала іспит з польської мови на рівень B1 (вивчила швидко, дякуючи польській школі та постійній практиці з носіями), у серпні добре склала HMT і в тому ж місяці подала документи в Краків. Ніколи не забуду свої сльози радості, коли в приймальній комісії мені відповіли «Так». Я до останнього не вірила, що все могло так добре скластися, і вже не могла дочекатися від'їзду. Так хотілося швидше поїхати з тих гір, почати все спочатку і просто забути про всі сльози, страхи, моменти відчаю та депресії, розчарування й спустошення. За той час мої мислення та світогляд змінилися настільки, що тепер стала відчувати себе старшою на років сім. Хоча за ті пів року, що я провела в Судетах (назва гір), відбулося теж багато чого приємного та цікавого.

Загалом я відкрила для себе море істин й отримала багато нового досвіду. Я познайомилася з одним театральним колективом і навіть встигла взяти участь у декількох їхніх спектаклях (як дитячих, так і дорослих), спробувала себе у балеті, волонтерила на фестивалі вуличного мистецтва, гуляла горами разом із новими однокласниками-поляками та заробила свої перші гроші. Та попри все це, більше за все я хотіла втекти звідти, бо тамтешній ритм життя дратував і лякав мене своєю повільністю та безперспективністю.

І от у жовтні 2022 року почалося моє нове студентське життя в Кракові. Настільки яскраве та динамічне воно зачаровувало мене з кожним днем все більше. Із двома чудовими дівчатами ми заселилися в гуртожиток і стали жити як маленька сім'я. За цей час у мене з'явилося дуже багато нових знайомств, корисних знань і приємних спогадів. Культурна столиця Польщі досі не перестає надихати своєю естетикою та неймовірними можливостями.

У квітні 2023 року ми з моїми одногрупниками-поляками випустили наш перший спільний короткометражний фільм, присвячений темі дискримінації українських біженців у Польщі. У травні 2023 плануємо взяти участь у Краківському кінофестивалі як волонтер, а влітку шукатиму нові проекти.

Здається, що все йде дуже легко, але моє студентське життя теж далеко не ідеальне. Воно прекрасне, та не менш заплутане й часом зовсім незрозуміле. Одним словом, я не буду розказувати вам, що доросле життя складне. Усі й так це знають. Але я маю сказати, що, окрім батьків, підготувала мене до нього саме наша школа. Ви, мабуть, смієтеся, читаючи це, але насправді той досвід, який я отримала в гімназії, не зрівняється ні з чим. Я зрозуміла це ще влітку, коли вступила до академії, але по-справжньому відчула цю істину тільки тоді, коли закінчили I-й семестр першого курсу в академії. Я усвідомила, що навчання давалося мені досить легко порівняно з іншими, а перша сесія взагалі пішла «як по маслу». А все тому, що очікувала я чогось набагато складнішого, бо іноді вимоги в нашій школі були вищими. Перш за все, наша гімназія вчить наполегливості. Завдяки школі я стала сильною. Вона виховала в мені терпіння та працьовитість, розвинула креативність, навчила злагодженій командній роботі та підтримці один одного. Одним словом, сформувала в мені міцний внутрішній стрижень, створила хороший фундамент. Дорогі учні, повірте, ви не просто вивчаєте тут математику чи літературу, ви навчаєтеся життю в цій школі. Так, в нашій гімназії часом буває складно, але пам'ятайте, що потім ви подякуєте собі за свої старання. Як бачите, мені знадобилося все це.

Я виявилася готовою до труднощів, яких навіть не очікувала.

Любі учні, наостанок хочу дати вам дві поради. Це може здатися очевидним, але вони справді життєві. По-перше, знайомтеся з новими людьми! У найнеочікуваніший момент вони можуть вас урятувати і ви не залишитеся самі. По-друге, ловіть кожну можливість! Це, звичайно, не означає, що треба розриватися на все й одразу, але точно не варто боятися. Якщо ви не хочете братися за якусь справу тільки через страх, це означає, що вона вимагає від вас виходу із зони комфорту, а, отже, росту та розвитку. Будь ласка, пам'ятайте про це.

Від щирого серця хочу подякувати всім викладачам і працівникам нашої гімназії за їхню сумлінну працю! Окрема подяка – директору нашої гімназії Бірюку О. О., моєму класному керівнику Міті Н. Ю та режисерові шкільного театру Рудневіч О. І., людині, яка вклала душу в мій розвиток.

А вам успіхів, мої дорогі учні!

*Владислава Сирота,
випускниця гімназії 2022 р.*

